HALKIN SESİ 119

26 TEMMUZ 1977
250 Kuruş

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

MC'NİN GELECEĞİ VARSA GÖRECEĞİ DE VAR!

EKONOMİK DURUM

MC TÜRKİYE'Yİ NEREYE GETİRDİ?

ORTA SAYFADA

Kıbrıs macerasının 4üncü yılına girerken

Bayram yapacağınıza biraz düşünün

3. SAYFADA

İstanbul

"AYRANCI SİTESİNDE İŞÇİ ATMAK ÇÖP ATMAK KADAR KOLAYDIR

Bizler Hayati Keskin ve Cengiz Erkal'a ait Bayrampaşa Ayrancı Sanayi sitesindeki Aslı Emprime'den sömürü ve zulme baş kaldırdığı için atılan işçileriz.

İşyerinde baskı, küfür ve sömürü kol gezmektedir. Ruhsatsız işçi çalıştırması ve sigortasız oluşu da caba. Burada 4'ü kadın olmak üzere 20 işçi çalışıyor. Patron bizim birliğimizi bozmak için bazı arkadaşlarımızı sigortalı yaptığını söyledi. Araştırdığımızda gördük ki, işyeri Fatih SSK şubesinde 231945-32 koduyla Atilla Keskin, Nihat Erkal, Ramazan Tekdemir üzerine yanlış bir adreste inşaat olarak gösteriliyor. Hiç bir işçi de sigortalı değil.

Ayrancı Sanayi sitesi zulmün ve baskının kol gezdiği, kanunsuzluğun batağında bir yerdir. İplik, büküm ve dokuma işçileri 12 saat çalışmaktadır. Birçok yerde sigorta ve sosyal haklar yoktur. İşçi atmak çöp atmak kadar basittir.

Bizim işlerinde soyunma dolabı yoktur. Elbiselerimizi gelişi güzel atarız. İçme suyu çoğu zaman bulunmamaktadır. Olduğu zaman da içilemeyecek kadar sıcaktır. Pislik başlı başına bir derttir. Pireden geçilmiyor Gazyağı buharından dolayı her gün bayılma, baş ağrısı ve baş dönmesiyle karşı karşıyayız. Yoğurt isteğimiz devamlı geri çevriliyor. Günde iki defa çay veriyorlar, onu da her gün zorlamasak vermeyecekler.

Biz baskı, küfür, sömürü ve zulme boyun eğmediğimiz için kovulduk. Patronlarla mücadele ederek tazminat aldık. İşyerinde arkadaşlarımızla birliği sağlayamadığımız için ancak bu kadarı oldu. Eğer birlik olsaydık patron bizi işten atamayacağı gibi isteklerimizi de kabul etmek zorunda kalırdı. Arkadaşlarımıza yeteri kadar güvenemediğimiz için birleşemedik. Ayrancı sitesindeki baskıyı ve sömürüyü yerle bir edecek olan güç kız erkek demeden tüm işçilerin birliği ve mücadelesidir.

Mustafa Okyay ve Ömer Öztürk

Sivas

Düğünde halk devrimci sloganlar bağırdı ve dergimize bağışta bulundu

Sivas'ın Sivrialan köyünde yapılan bir düğünü sizlere anlatmak istiyoruz. Düğün esnasında köylülerle yapılan sohbetlerde Amerikasız, Rusyasız bir vatan istiyoruz, bunu da gerçekleştirecek olan bizleriz, devrimci fikirleri yeni öğreniyoruz, geç kalmış sayılmayız diyordu, 70'lik hocalar, 50'lik Ali dedeler. Bir diğer sohbette işçilerin, köylülerin partisi kurulmalıdır, bağımsızlık, demokrasi bayrakları daha da yükseklerde dalgalanmalıdır diyordu, gençler. Damat evinde oynanılan Rus emperyalizminin Türkiye'ye girişine karşı, halkları kışkırtmalara karşı halkı birliğe, beraberliğe ve proletaryanın safına çağıran ortaoyunu büyük ilgi gördü. Seyredenler Rus teknisyenini canlandıranın üzerine yürüdü. Düğün boyunca "Ne Amerika Ne Rusya Bağımsız Türkiye", "İş, Toprak, Hürriyet, Faşizme Nihayet", "Yıkılsın Ağalık Topraklar Köylünün", "Kahrolsun Faşizm Revizyonizm" sloganları haykırıldı. Devrimci marşlar söylendi. Aydınlık yayınlarından birkaç kitap ve Halkın Sesi'nin son sayısı açık artırmayla 800 liraya satıldı. Düğün adetlerine göre bu para damata verildi. Damat da Halkın Sesi'ne bağışladı. Yine düğünde yapılan güreşte toplanan 375 lira da Halkın Sesi'ne bağışlandı.

Ancak kitlelere mal olan bir hareket devrim yapabilir ve ayakta kalabilir. Emekçi halk olmadan işçiler, köylüler olmadan devrim gerçekleşemez. Toplanan parayı diğer bağışlarla birlikte yolluyoruz.

Sivrialanlı devrimciler

Nazilli

ENDÜSTRİ MESLEK LİSESİNDEN 222 ÖĞRENCİ FAŞİST VE REVİZYONİST BASKILARI PROTESTO EDİYOR

Nazilli Endüstri Meslek Lisesi öğrencileri dergimize bir açıklama göndererek, okul yönetimindeki bazı revizyonist öğretmenlerin Emniyet mensuplarıyla birlikte öğrenciler üzerinde baskılara giriştiklerini belirtmişlerdir. 222 öğrencinin imzasını taşıyan açıklamada, 1 Mayıs İşçi Bayramını kutlayan öğrencilerin Emniyet mensupları tarafından tespit edilerek, okul yöneticilerine bildirildiği ve bu öğrencilerden onuna bir-iki gün, ikisine de tasdiknameyle okuldan uzaklaştırma cezaları verildiği anlatılmaktadır. Öğrenciler şöyle demektedirler: "İşte revizyonistleri korkutan... mücadelemizdir. Bizlere çeşitli ceza, baskı ve işkence uygulamaları politikaları gereğidir."

222 imza

Diyarbakır

ENSARİOĞULLARININ HİZMETKARI YSE MÜDÜRÜ

Uygulamış olduğu faşist terör sonucunda Diyarbakır YSE işçilerinin kin ve nefretini kazanan İl YSE Müdürü (Hacı) Nihat Aydın YSE Genel Müdürlüğünde bir üst dereceye getirildi, Onun yerine gelen müdür Suat Ekin, Hacı Nahit'ten daha sadık bir uşak olduğunu açıklamaktan çekinmemektedir. Her önüne gelene "Ben Ensarioğullarına hizmet etmek için bu göreve getirildim. ve sonuna kadar da onların hizmetinden çıkmayacağım" diyor.

Hacı Nihat gittikten sonra müdürlük görevini fiilen personel şefi Mehmet Güranioğlu yürüttü. Bu arada YSE'ye 1000 kadar yeminli muvakkat işçi yerleştirildi. Halbuki her yıl alınan işçi sayısı 300'ü geçmezdi. Geçici işçileri seçimlerden önce AP İl örgütüne götürerek, onlara AP'ye oy vereceklerine dair yemin ettiren Mehmet Güranioğlu, daire içinde memurlara ve işçilere AP rozeti taktırmaktadır. Bu adam geçici işçi olan bir kadın arkadaşımıza sarkıntılık yapmış, arkadaş bu sarkıntılığa meydan vermediği için işten atılmıştır. Alınan tüm geçici işçileri "kadrolu yapacağız" diye kandıran faşistler, 15 Haziran tarihinden itibaren işçilerin tümünün işine son vermişlerdir. Bütün geçici işçiler "bizi oy için işe aldılar, seçimler bitti bizim de işimiz bitti" diyorlar.

Biz YSE işçileri bugüne kadar tutarlı bir mücadele yürütemedik. İçimizde işten atılma korkusu vardı. Halbuki işten atılan arkadaşımız yaşıyor ve mücadeleye devam ediyor. Tüm işten atılanların geri alınmalarını, kıyımların, vurgunların, işkencelerin hesabının sorulmasını istiyoruz.

Bir grup YSE işçisi

G. Antep

ESKİ AP MİLLETVEKİLİ SÜLEYMAN ÜNLÜ'NÜN İŞÇİLERE YAPTIKLARI

Ben Antep'in İslahiye kazasında AP eski milletvekillerinden Süleyman Ünlü'nün yeraltı maden ocaklarında çalışıyorum. Bu maden ocakları İslahiye'nin Toplama köyü yakınlarındadır.

Bütün işçi arkadaşlarımız bir barakada yatıp kalkıyorlar. Bu sahada ne doğru dürüst içecek su vardır ne de yiyecek ihtiyaçlarımızı karşılayabiliyoruz. İşçiler 10 saat çalışmak şartıyla 90 lira alıyorlar. Ne sendika var ne de sigorta. Böyle olduğu halde 2 yıllık işçiler hâlâ aylıklarını alamamışlardır. Yalnız memleketlerine izne gitmek isterlerse zor bela yol parasını alabiliyorlar.

Bir de kendini beğenmiş çavuş Ali bey var. Arkadaşlarımızın alın teriyle kazandıkları 100 bin lirayı, işçilerin hesabını ödeyeceğim diye alıp, Kahramanmaraş'ın Karamaraş mahallesinde iki tane arsa satın almıştır. Ali Çavuş şimdi de işyerine gelmiyor, işçiler de sürünüyor. Üstelik bir de Süleyman Ünlü "siz bana daha 42 bin lira borçlusunuz" diyor. Sanki parayı Ali çavuş değil de işçi arkadaşlarımız almış. Bunun yanısıra işçileri memleketlerine göndermek istemiyor. İşçilerde paralarını alamayınca orada kalmaya mecbur oluyorlar.

Ben buradan bütün dünyadaki işçi, köylü arkadaşlarıma sesleniyorum: Hiç bir zaman ağaya, tefeciye, sömürücüye boyun bükmeden, sağ kolunuzun nasırlı yumruğu dimdik olmalıdır. Halk seslendikçe hâlkın mücadelesi yürütülmez, halk seslendikçe devrim mücadelesi bir fırtına gibi her yana coşar. Mücadelemizi kanımızın son damlasına kadar sürdüreceğiz.

İslahiye'den İbrahim Onoğlu

Adana

"İŞ KAZASI DEĞİL CİNAYET ARKADAŞIMIZIN KATİLİ PATRONDUR"

Adana Yumurtalık kazası yakınlarında Tekfen Türkiye-Irak Petrol Boru Hattında çalışan elektrik işçisi arkadaşımız Ahmet Korkmaz "iş kazası" denilen cinayet sonucu hayatını kaybetti. Cinayet patron tarafından işlenmiştir. Çünkü can simidi, can yeleği, kurtarma gemisi, balık adamlar yani hiç bir kurtarma aracının bulunmadığı bir işyerinde meydana gelen bir "işkazası" cinayetidir ve katil de patrondur.

9 Temmuz 1977 günü 15-20 metre yükseklikte çalışan arkadaşımız dengesini kaybederek denize düştü. ve boğuldu. Patron hiç bir kurtarma çabasında bulunmadığı gibi cesedi de sudan 4 gün sonra çıkarttırdı.

Ahmet Korkmaz her zaman işçilerin mücadelesinin önünde yer alıyordu. Kararlıydı, korkusuzdu ve yılmayan bir mücadele azmiyle doluydu. Bütün işçiler onu candan severlerdi. Nitekim cenazesi bütün işçilerin katıldığı büyük bir törenle memleketi olan Tunceli'ye gönderildi. Biz onun mücadelesinden dersler çıkararak devrim yolunda yürümeye devam edeceğiz.

Tekfen işçileri

HALKIN SESİ: HAFTALIK SİYASI DERGİ/ SAHİBİ: HÜSEYİN KARANLIK/ SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: MUSTAFA TÜTÜNCÜBAŞI/ YÖNETİM YERİ: KLODFARER CADDESİ 38/1, DİVANYOLU-İSTANBUL/ YAZIŞMA VE ABONE ADRESİ: PK. 1103 KARAKÖY-İSTANBUL/ ABONE KOŞULLARI YILLIK 125 LİRA, ALTI AYLIK 65 LİRA/ BASKI: DAILY NEWS / YAYIN İLANLARI: 200 LİRA/ GENEL DAĞITIM: TÜR-DA/ ANKARA DAĞITIM: FİKRİ NİGİŞ/.

Kıbrıs macerasının 4üncü yılına girerken

Bayram yapacağınıza biraz düşünün

Seçimlerin tarihinden koalisyonun niteliğine, yapılacak yatırımlardan taban fiyatlarına, hatta hükümette yeralacak bakanların kimliğine kadar irili ufaklı bütün olayları Türkiye'nin dış meseleleri belirliyor. Dış sorunların düğümlendiği nokta ise Kıbrıs'tır. Türkiye'de bütün çelişmelerin gelişmesini etkileyen ve belirleyen baş çelişmenin dış çelişme olduğu gerçeği üç sene gibi kısa bir zaman icinde kendini herkese kabul ettirdi. Artık her siyasi demeç ve yazı, dış sorunların, özellikle Kıbrıs sorununun belirleyici niteliğini vurgulayarak başlıyor. Türkiye Kıbrıs sorununu çözmeden adım atamaz hale gelmiştir. Bu sebeple ayaklarını Türkiye topraklarına basan herkes Kıbrıs sorununun bir an önce çözülmesini istiyor. Bütün bu gerçekleri görmeyenler sadece Üçlü Oportünist Blokun şefleridir. Ancak onların da ayakları Türkiyetopraklarındadeğil bulutların üstündedir. Kıbrıs sorununun barışçı yollardan çözümünün Türkiye'de ve bölgemizde en fazla devrimi güçlendireceğini, devrimimizin en azgın düşmanı olan sosyal-emperyalistlere bir darbe olacağını görememektedirler. Kafaları İ. Bilen revizyonistlerinin otomatiğine bağlı olduğundan Kıbrıs sorununda da Rus beşinci koluyla aynı siyaseti izliyorlar. Kıbrıs sorununa olumlu yaklaşabilecek her türlü hükümet seçeneğinin yolunu tıkamayı merkezi görev kabul etmeleri bu tutumlarının son örneğidir.

Kıbrıs işgalinin üçüncü yıldönümü dolayısıyla koparılan şamata ise bir başka gerçeği ortaya koyuyor. Türkiye'yi Kıbrıs sorununun bataklığına bizzat 1974'de yapılan işgalin çektiğini bazıları kabul etmek istemiyor. Hakim sınıflar hâlâ bu sonu belirsiz fetih seferinin yıldönümünü kutlamaktadırlar. Devlet adamları arasında övgü dolu mesajlar gidip geliyor, kahramanlık türküleri söyleniyor, şenlikler düzenleniyor. Yapılanın macera olduğunu kabul edenler maceranın yıldönümünü "bayram" ilan etmekten vazgeçmiyorlar. Bağımsız bir ülkeye yapılan askeri müdahalenin adı hâlâ "barış harekatı". Kıbrıs'ın iki milliyetten halkına birden verilen acıların, yağma ve sömürünün adı ise "özgürlük"! Hangi "barış, özgürlük ve huzur"dan sözediliyor? Bir halkın kendi kaderini tayin hakkı zorla gaspedilerek, bir ülkenin bağımsızlığı çiğnenerek "götürülen barış ve özgürlük" yalan dolandan ibarettir. Bu buyatlamış nakaratın tekrarı neye yarar? Fetih bataklığında kalmaya.

Kıbrıslı Rumların Türkleri işgale karşı ortak mücadeleye çağırmalarına kızıp köpürüyorlar. Ama bu çağrının hangi gerçeğe dayandığını düşünmek istemiyorlar. Kıbrıs'ın işgal altında tutulmasından Kıbrıslı Türklerin de asla hoşnut olmadıkları bir gerçektir. Konuştuğumuz birçok Kıbrıslı Türk eski günleri aradıklarını ifade etmiştir. Milli baskı ve çatışmanın hüküm sürdüğü eski günlerin aranacak bir yanı bulunmadığı doğrudur. Ancak bu bile bugünkü durumun ağırlığından başka bir şeyi göstermez. Bırakalım palavrayı, Kıbrıs'a Türk işgalinin ne götürdüğünü bütün dünya biliyor.

İşgalin yıldönümü dolayısıyla söylenenler arasında şunlar da var: "Kıbrıs meselesini çözecek olan Kıbrıs'taki iki toplumdur." Öte yandan Ecevit Kıbrıs'ın "Maraş bölgesini vermeyi düşünmüyoruz" diyor. Nerde kaldı Kıbrıs meselesini iki toplumun çözeceği konusundaki laflar? "Bağımsızlık, barış, özgürlük, huzur, kendi kaderini tayin" bunlar Türk devlet adamlarının sözleridir. Bir de işlerine bakalım: Kıbrıs'ın ekonomik geleceğine karar vermek, Kıbrıs'taki bölünmeyi kalıcı hale getirme çabaları elbette en önemlisi üç senedir işgali sürdürmek. Bu Türkiye'nin milli menfaatlerine taban tabana zıt politikanın sürdürülmesi Türkiye'nin daha da büyük felaketlere sürüklenmesinden başka bir sonuç veremez. Kıbrıs'ın bağımsızlığını ve Kıbrıs halkının kaderini tayin hakkını çiğnemeye devam ettiği sürece Türkiye iki süper devletin müdahalesine açık kalacak, kendi ayakları üzerinde duramayacak, ABD emperyalistlerine avuç açmaktan kurtulamayacak ve özellikle sosyal- emperyalistlerin bölgede ve ülkemiz üzerinde etkinliğini artırmasına yardım edecektir.

Evet Kıbrıs sorununun çözülmeden kalması, en çok sosyal-emperyalistlerin işine geliyor. Nitekim bütün dünya bu sorunun barışçı yollardan çözülmesini isterken Rusya çatışmayı sürekli olarak kışkırtıyor. Son olarak bu yoldaki çabalarını daha da artırdıkları görülmektedir. Ülkeleri birbirine düşürmek onların başlıca yöntemidir. Etyopya'yı Somali'ye, Libya'yı Mısır'a saldırtmak istedikleri gibi Türkiye ile Yunanistan arasında da sürekli savaş kışkırtmakta dostluk yönünde atılan en küçük adımı bile baltalamak için derhal harekete geçmektedirler.

Yapılacak iş gayet basittir: İki milliyetten Kıbrıs halkını rahat bırakmak. Yunanistan, Kıbrıs ve Türkiye'nin dostluğunu ve iki süper devlete karşı birliğini savunmak. Kıbrıs halkı kendi bağımsız, egemen, toprak bütünlüğüne sahip, milli eşitlik ve özgürlüğün hüküm sürdüğü demokratik ülkesini bizzat kendisi kuracaktır. Yeter ki en başta iki süper devlet ellerini Kıbrıs'tan çeksinler. Türkiye'nin Kıbrıs'ta asker bulundurması süper devletlerin müdahalelerini kolaylaştırmaktadır.

Ecevit'in seçimler boyunca Kıbrıs sorununa dokunmaması, Yunan düşmanlığı körüklemekten kaçınması Türkiye'nin menfaatlerine ve halkımızın isteklerine uygun bir yönelişi ifade ediyordu. Ancak şimdi, hükümetten ayrılma durumu ortaya çıkınca yapılan dönüş dikkatten kaçmıyor. "Ben çözersem çözerim, başkası çözmeye kalkarsa engellerim" tutumu, halkın ve ülkenin değil, kısa vadeli küçük parti çıkarlarının öne geçtiğini gösterir. Fetihçilik yarışı körüklemekten, şovenizmden ne halkın ne de CHP'nin kazanacağı bir şey yoktur. Ecevit'in son demeçleri ve Kıbrıs'ın Maraş bölgesiyle ilgili sözleri ilkesiz bir dış politikayı yansıtıyor.

Bugün Türkiye ve Yunanistan halkları arasında güçlü dostluk bağları örülmektedir. Bu dostluğun harcı Türkiye ve Yunanistan'ın proletaryası arasında güçlenen kardeşliktir. 50 yıl önce Yunan ordusu Türkiye topraklarına saldırınca Yunan komünistleri "askerlerin derhal geri çekilmesi" sloganıyla mücadeleye atılmışlardı. Türkiye ve Yunan halkları arasındaki dostluğun böyle devrimci bir geçmişi vardır. Bugün de Türkiye proletaryası Yunanistan ve Kıbrıs'la dostluğu savunuyor. Bunun ise Kıbrıs'tan askerlerin çekilmesi ile mümkün olacağını ısrarla belirtiyor.

Türkiye devriminin yolu iki süper devlete ve özellikle Rus sosyal-emperyalizmine karşı mücadeleden geçiyor. Bu mücadelenin gelip dayandığı nokta ise Kıbrıs sorunudur. Günün siyasal görevi iki süper devletin Kıbrıs'tan ellerini çekmeleri için mücadeledir. Kıbrıs'ın her iki milliyetten halkının bağımsız, milli baskının olmadığı, eşitlik ve özgürlüğün hüküm sürdüğü bir Kıbrıs için yürüttüğü mücadeleyi sonuna kadar desteklemeliyiz.

Hakim sınıflar üç yıldır giriştikleri maceranın yıldönümlerinde bayram yapıyor. Onlar işin ciddiyeti üzerinde durup düşünmezlerse gelecekteki 20 Temmuzlarda üç defa daha bayram yapabilecekleri şüphelidir. Çünkü halk ortada bayram yapılacak bir durum olmadığını her geçen gün daha açık görüyor.

Türk birlikleri dahil bütün yabancı askerler Kıbrıs'tan çekilmelidir.

Kıbrıs'ın kaderi Kıbrıs halkına aittir!

Revizyonistler MESS grevcilerine sadaka mı dağıtıyor?

REVİZYONİST
AĞALARIN GREVİN 45. GÜNÜNDE
İŞÇİLERE
DAĞITTIKLARI PARA :
1000 LİRA!
OYA BAYDAR VE AYDIN ENGİN'İN
İŞÇİLERİN
ALINTERİNDEN ALDIKLARI PARA:
HER AY 100 BİN LİRA!

MESS'e karşı grev yapan binlerce işçi 45 gün boyunca Maden-İş'ten bir kuruş para alamadı. Geçtiğimiz hafta grevin 45. gününde Maden-İş yöneticileri, alay edercesine işçilere 1000'er lira dağıttılar. İşçiler şimdi kara kara düşünüyorlar. Bu 1000 lirayla bakkala borçlarını mı ödeyecekler, çocuklarının defter kitap parasını mı karşılayacaklar, yoksa hastalarına ilaç mı alacaklar? Revizyonistlerin amacı, bu parayla işçilerin öfkesini yatıştırmaktı. Sadaka gibi dağıtılan bu para, günlerdir sendikanın kendilerini desteklemesini bekleyen işçileri iyice öfkelendirdi. Çeşitli fabrikalarda işçiler parayı kabul etmek istemediler. Bazı yerlerde paraları sendikaya geri göndererek durumu protesto ettiler.

DİSK, RUS UŞAĞI ERTÜRK'ÜN ÇİFTLİĞİ Mİ?

Demek Maden-İş yöneticileri grevci işçilere 45 gün sonra 1000 lira vereceklerdi! Sendika aidatıydı, grev fonuydu, İGD'ye yardımdı diye üç, beş günde bir toplanan paralardan sonra, bu parayla işçilerin ağzı kapatılmaya çalışılacaktı! Peki işçilerin çocuklarının nafakasından kesilen paralar ne oluyor? DİSK'in kasasını tapulu mülkleri gibi ellerinin altında tutan revizyonist patronlar, bu paraları nereye harcıyorlar.

İşçiler aç kalsın, işten atılsın, grevi sürdüremez hale gelsin, binbir sıkıntı içinde kıvransın dursunlar, Kemal Türkler'lerin apartmanları yükselmeye devam ediyor. Mehmet Ertürk gibi revizyonistler lüks ve sefahat içinde "sosyalizm" yapmaya devam ediyor. Herşeyin külfeti işçi sınıfına, nimeti ise revizyonist patronların cebine gidiyor.

Revizyonistler, işçi aidatlarına el koymakla da kalmıyorlar. Maden-İş şubelerinde patron adamlarının işi ne? Kartal'dan Elektronal baştemsilcisi, 4. Bölge kongresinde revizyonist Halit Erdem'den soruyor: "Burada patron adamı Emin beyin işi ne?" Revizyonistler patronlarla anlaşıp işçi haklarını satarak, kendilerine karşı çıkanları "asfalta atarak" da keselerini şişiriyorlar. Rusya'nın propagandasını yapmak için kullanılan yayınlar da işçilerin paralarıyla çıkartılıyor.

İGD VE İKD'LİLERİN BESLENMESİ —GÜRGEN SOPALAR —SOPALAR — "YAŞASIN RUSYA" BAHŞİŞLERİ— AĞALARIN MASRAF LİSTESİ

İşçi sınıfı 1000 lirayla varsın sürünsün, dursun. İşçilerin tepesine jandarma olarak dikilen İGD'li fedailer onların alın teriyle besleniyor ya! Beslendikçe de azıtıyorlar. Fabrikanın duvarına "Bağımsız Türkiye" yazan işçiyi kara listeye alırken, DİSK toplantısında utanmadan "Yaşasın Rusya" diye bağırıyorlar. Hele bir işçi "Bizim helal paramız nereye gidiyor" diye sormasın, revizyonistler hemen orada bitiveriyorlar.

İşçiler, "şu taksidi nasıl ödeyeceğiz" diye düşünsün, dursunlar. Ne gam! Revizyonistlerin cevabı hazır:"Siz de biraz sıkıntıya katlanın canım." Çünkü revizyonist patronlarımız TÖB-DER ve DİSK mitinglerinde devrimcilere karşı kullanmak üzere binlerce gürgen sopa ısmarlamışlar! Hem Rusya'dan gelen Brejnev'in yazarlarını, sendikacılarını da ağırlamaları gerekiyor.

İşçiler, "ay sonu geliyor, şu kirayı nasıl ödeyeceğiz" diye tasalansın, dursunlar. Revizyonistler hemen orada :"Biraz daha dişinizi sıkın." Çünkü İKD yöneticisi bayanlar Ada'da, Moda'da sefa sürüyorlar. "Hem bakın, MESS patronlarının grup sözleşmesi isteklerini kabul ettik. Yakında diğer işçi haklarını da satarız. Siz de o 1000 lirayla sıranız gelince MİTES'te bir güzel tatil geçirirsiniz." İşte revizyonistler böyle demeye getiriyor.

BUNLAR DA SIFIRDAN BAŞLADI: KOMİSYONCULUKTAN HOLDİNGÇİLİĞE

Bir de DİSK-KENT var. Artık işçilerin, kira derdini düşünmelerine hiç gerek yok. "Bir 25-30 bin liracık daha DİSK kasasına yatırsınlar. DİSK-KENT sayesinde işçilerin konut derdi diye bir şey kalmayacak." İşçiler MESS grevini zaferle sonuçlandırmak için her türlü fedakarlığa göğüs gersinler. DİSK patronları müteahhitliği, arsa ve apartman komisyonculuğunu bırakmışlar, işçi paralarıyla holdingçiliğe başlamışlar.

YENİ ÇARLARIN BORAZANI POLİTİKA İŞÇİ PARASIYLA ÖTÜYOR

Ya Politika adlı gazete? Revizyonistler "Politika tezgah başına" diye yartınmalarına rağmen, bu gazete fabrikaların civarına dahi pek yanaşamıyor. İşçiler Rusya'nın borazanlığını yapmaktan başka marifeti olmayan bu gazeteyi okumuyor. DİSK içindeki revizyonistlerin çıkardığı Politika'nın satışı 10 bine bile varamıyor. Sürekli zarar ettiği halde, bütün masrafları DİSK kasasından karşılanıyor. Yani işçilerin alın terinden.

İŞÇİLERE VERİLEN 1000 LİRA OYA BAYDAR'IN CEP HARÇLIĞI BİLE DEĞİL

İki tane kaşarlanmış revizyonist Politika'nın köşelerini tutmuşlar. Oya Baydar ve Aydın Engin adlı bu revizyonistlerin işi gücü Rusya'nın TASS ajansından gelen haberleri gazeteye doldurmak. İşçi sınıfının karşısına çıkacak yüzleri olmadığından Ayşe Çelik ve Engin İdil takma adlarıyla yazılar yazıyorlar. Grevci işçiler 1000 lirayla avutulmaya çalışılırken, bu ikisinin sadece İSTA ajansı adı altında Politika'dan aldıkları para, ayda 100 bin lira. İşçilere dağıtılan para, bunların cep harçlığı bile değil. Bunların adı da, "işçi sınıfı sosyalisti".

Politika gazetesinin açtığı MESS grevine bağış kampanyası için gelen paralar da bu iki revizyoniste toplanıyor. Resmen aldıkları 100 binin yanında, bu bağışlardan bir kısmını da cebe indirdiklerinden kimsenin şüphesi yok.

HÜSNÜ DİLLİ VE NEJAT FİRUZKUHİ'NİN FRANSA'DA YEDİKLERİ AZ GELMİŞ!

Politika çiftliğinden beslenen Nejat Firuz'u ise, DİSK'li işçiler çok iyi tanıyor. DİSK'te "eğitim sekreteri" diye boy gösteren Nejat Firuz da, revizyonizmin propagandasını yapmanın karşılığı olarak işçi aidatlarıyla besleniyor. Fransa'da Fransa Türkiyeli İşçiler Birliği'ne (FTÖB) üye işçiler ise Nejat Firuz'u, en adi yöntemlerle Rus uşaklığını yaymakla tanıyorlar. Bu revizyonist Fransa'da iken FTÖB'ün kasasına da musallat olmuştu. FTÖB'ün muhasebecisi olarak dilediği gibi bankadan para çekiyor ve kafadarı Hüsnü Dilli ile beraber yiyordu. Ayrıca Toros Tekeli adlı başka bir revizyonist de, Politika'da bulunduğu süre boyunca hiçbir iş yapmadan ayda 20 bin lira alıyordu.

KURSAĞINIZDA KALACAK

Bugün MESS'e karşı grev yapan işçiler, revizyonistlerden bu ihanetlerinin hesabını soracaklardır. Revizyonistlerin bugün işçileri böyle ağır bir sıkıntıya sürüklemesinin amacı MESS grevini kırmaktır. Revizyonistler grevin başından beri işçilerin halkla birleşmesini önlemeye çalıştılar. Patronlarla kapalı kapılar arkasında çeşitli dümenler çevirdiler. İşte şimdi de işçileri açlığa mahkum ederek, grev kırıcı yüzlerini iyice ortaya koyuyorlar. İşçiler MESS grevinin başarısı için, bütün güçlerini fedakarca göğüslemeli, birliklerini kuvvetlendirmeli, insiyatifi ellerine almalı ve patronlarla olduğu gibi revizyonistlerle de mücadele etmelidirler.

İzmir Maden-İş Kongresinde revizyonistlerin adayı: Vural Atis

31 Temmuzda İzmir'de Maden-İş 3. Bölgenin kongresi yapılacak. 3. Bölgenin yönetimini gaspeden revizyonistler, gene Vural Atis'i getirip koydular ortaya.

İşçiler Vural Atis'in yüzünü, Malaklar Tüp Fabrikasında gördüler. Bir yumruk gibi birleşerek direnişe geçen Tüp Fabrikası işçilerine, ne polis copu, ne hapishane baskısı, ne de Devlet Güvenlik Mahkemeleri boyun eğdiremedi. Ancak Vural Atis'in patronla anlaşarak direnişi arkadan hançerlemesi sonucu, bütün işçiler işten atıldı. Pek çoğuna başka fabrikalarda iş vermediler. Patronlarla kader birliği yapan Vural Atis, aynı işçileri Maden-İş'den uzaklaştırdı.

İşçiler Vural Atis'i Etitaş'ta tanıdılar. "Burada grev yaparsanız, sizi kurşunlar, hepiniz ölürsünüz" diye işçilerin karşısına dikilen Vural Atis, Etitaş grevini de kırdı.

Şenkaya Fabrikasında patron, baştemsilcinin değiştirilmesi şartıyla toplu sözleşmeyi imzalayacağını söyledi. Atis, baştemsilci Burhan'a 60 bin lira vererek, onu Denizli'ye bölge temsilci yardımcısı atadı. Vural bundan sonra bu fabrikada da işçi haklarını patrona sattı.

İşçiler onu BMC'de, METAŞ'ta da tanıdılar. Vural Atis geçen kongrede fabrika müdürlerine giderek, kendisini desteklemeleri için temsilcilere baskı yapmalarını istedi.

İşçiler Atis'in Rusya'nın beşinci koluna yaptığı hizmetleri de yakından tanıyor. Vural Atis banka işçilerinin grev çadırlarına "akşam paydosundan sonra İGD'nin seminerine gidilecek. Gelmeyenin yövmiyesi kesilecek ...Duyurulur" türünden bildiriler astı. 16 Eylül'deki direnişten sonra işten atılıp askere giden, ya da iş bulup çalışanların işsizlik tazminatı çeklerini işçilerle hiçbir ilgisi bulunmayan İGD'lilere verdi.

Bundan bir ay önce seçilemeyeceğini anlayan Atis, merkezdeki suç ortaklarına dayanarak, kongreyi bir ay ertelettirmişti. Zaman kazanarak, suçlarını unutturacağını zannediyordu. Şimdi de kongre yaklaştıkça karşısına çıkan her adaya, "maocu, faşist" "1 Mayıs'ta 34 kişiyi öldürenlerden" gibi sözlerle saldırıyor.

İzmirli işçiler Vural Atis'ten, işçi sınıfına karşı işlediği suçların hesabını soracaklıdır.

ELİNDE BOMBA, SIRTINDA KUZU POSTU: TÜRKEŞ

Geçtiğimiz hafta çeşitli yerlerde patlatılan bombaların sayısında önemli bir artış görüldü. CHP İstanbul binasına atılan bombanın arkasından, İstanbul TÖB-DER binasına ve diğer bazı TÖB-DER şubelerine bombalar atıldı. DİSK Genel Merkezine yerleştirilen çok kuvvetli bir bomba, patlamadan etkisiz hale getirildi. Bu arada bazı MHP binalarında da bombalar patladı. Tercüman gazetesi ve MHP'li gazeteler. CHP hükümeti döneminde bombalı, tabancalı saldırıların ve banka soygunlarının arttığını sürekli yazdılar. Patlayan bombaları ve kanlı çatışmaları Türkeş'in "barış", "can güvenliği" ve "silah bırakma" çağrıları izledi.

Patlatılan bombalar uzun vadede faşist bir darbe için kamuoyu yaratmayı amaçlamaktadır. Patlayan her bombanın tozu dumanı arasında Türkeş'in karanlık yüzü sırıtmaktadır. Türkeş bir eliyle bombayı patlatırken. diğer eliyle "barış" ve "can güvenliği" mesajları yazmaktadır.

Bugün Türkeş'çi güçlerin en temel meselesi, hakim sınıflar içinde faşist bir darbe ihtiyacını kuvvetlendirmektir. MHP'nin izlediği çizgi. "bombalar ne kadar çok gürültü çıkartırsa, anarşinin bastırılması ihtiyacı o kadar kuvvetlenir" şeklinde özetlenebilir. Faşistler bunun sonucunda. hakim sınıfların bozkurt'u artık yedekte tut - mayacaklarını, halka doğrudan doğruya saldırtacaklarını hesap edi - yorlar. İşte MHP'nin, "anarşi CHP iktidarında arttı", "anarşiyi CHP önleyemedi, biz önleriz" yaygaralarının sebebi budur. Onlar reformculuğun iflasının faşist bir darbeye noktalanması için her türlü tertibi tezgahlıyor, yalan ve demogojiye baş vuruyorlar.

Demirel'in açıkladığı 2. MC hükümetinin listesinde Savunma Bakanı olarak Sadettin Bilgiç'in yer, almasının MHP'nin uzun vadeli planlarının bir parçası olduğu anlaşılıyor. Sadettin Bilgiç'in AP içinde, MHP'ye yakın unsurların başını çektiği bilinmektedir. MC listesinde hakim sınıfların bütününün tepkisini çekmeyeceği beklenen unsurlara yer verilmeye çalışıldığı halde. Bilgiç'in Savunma Bakanlığı'na getirilmesi, faşistlerin orduyla ilgili hesaplarının bir ifadesidir. Patlatılan bombaların ve faşist demogojinin kısa vadeli amacı ise, CHP'nin "asayişi sağlayamadığını" öne sürerek. ikinci bir MC hükümetinin kurulmasını sağlamaktır.

Türkeş'in "CHP iktidarında anarşi arttı" yaygaralarına CHP yöneticileri. "Türkiye hayal edemeyeceği. barış ve huzura kavuştu" şeklinde cevap veriyorlar. (Orhan Eyüboğlu, Milliyet. 17 Temmuz 1977) Patlatılan bombaların hergün arttığı günümüzde bu sözler kime yarar? CHP yöneticileri. bombayı atıp toz duman arasında sıvışmaya kalkan Türkeş'i halka gösterecek - lerine ve "işte cani budur" diyeceklerine. "bomba falan atılmamıştır" diyerek olayı örtbas etmeye çalışıyorlar. Başını kuma gömerek ve bombaların gürültüsüne kulaklarını tıkayarak saldırılar önlenebilir mi?

Tam tersine bu tutum sadece faşist tertipçilerin işine yarıyor. Karanlık köşelerde yurtseverleri katleden faşistler. kanlı ellerini arkalarına saklayarak kitlelerin karşısına "can güvenliği". "anarşinin durdurulması" yaygaralarıyla çıkıyorlar. Saldırganların ve sabotaj tertipçilerinin. devletin bağrında yer alan birtakım gizli faşist güçler olduğu CHP yetkililerince açıklanmıştı.

CHP'nin yapacağı iş bunları kişi kişi açıklamak ve cesaretle üzerlerine gitmekti. CHP eline olanak geçtiği ve bütün tertipçileri bilmek durumunda olduğu halde örtbas etmek yolunu seçmiştir. Bu mudur hesap sormak? Bu mudur "kışkırtıcı ajanlarla mücadele"? 1 Mayıs katliamının. Sirkeci ve Yeşilköy sabotajlarının. Çiğli suikast girişimi nin ve son olayların sorumlularının yakasına yapışılmadan. yeni saldırıların önüne geçilemez.

"Acilciler" denilen bazıları ise proleter devrimcilerin bomba olaylarını eleştirmesine saldırıyla cevap veriyorlar. Bunlar son olarak, birini bıçakla olmak üzere iki arkadaşımızı yaraladılar. Adana Cezaevinde yurtsever bir hakimi katleden faşist cezaevi müdürüyle bir başka hapisanede arkadaşımızı yaralayan "Acilciler" arasında ne fark vardır? Bugünkü MHP binalarına ve diğer yerlere bomba atmak nasıl bir provokasyonsa, böyle saldırılar da ikinci bir provokasyondur.

Bazı maceracı akımların bu yolda israr etmesi. sadece faşistlerin ve revizyonistlerin işine yarıyor Çoğu zaman bombayı faşistlerin mi, yoksa maceracıların mı attığını ayırdetmek bile imkansız hale gelmiştir. MHP binalarına atılan bombalar. devrimcileri saldırgan göstermekten ve Türkeş'in "masum" pozuna girmesinden başka bir şeye hizmet etmiyor.

Devrimcilik. kitleleri kendi öz tecrübeleriyle adım adım ilerletmek ve devrimci mevzilere çekmektir. Bugün MHP binalarına bomba atmak. kitlelerin benimsediği bir eylem biçimi değildir. Kitlelerle omuz omuza ilerleyen ve her seferinde kitleleri daha geniş saflarla devrime kazanan bir eylem çizgisinin bugün yapılanlarla en küçük bir ilgisi yoktur. Bugün bomba atmayı "devrimci eylem" sananlar kitleleri seyirci yerine koymakta, devrimden uzaklaşmalarına hizmet etmektedirler. Bugün bomba eylemleri sadece MHP'lilerin faşist bir darbe için kamuoyu oluşturma planlarına yarıyor.

ELAZIĞ'DA BOZKURTUN TASMASINI ŞEYH TAYYAR TUTUYOR

Bir proleter devrimci

Elazığ'da faşistler geriliyorlar. Son Elazığ olaylarından sonra halkın faşistlere tepkisi giderek artmaktadır. Faşistlerin buradaki siyaseti alevi-sünni ve Türk-Kürt ayırımını körükleyerek taban oluşturmaya çalışmaktır. Ancak uyanan halk kitleleri MHP'nin ırkçı ve halk arasında düşmanlık körükleyen politikasını reddediyor - lar.

Mesela MHP'nin kuvvetli olduğu yörelerden biri olan Palu çevresinde halk son olaylarda faşistleri desteklememiştir.

Son seçimlerde MHP Elazığ'dan bir milletvekili çıkardı. Ancak bu milletvekili Tahir Sapmaz MHP'nin siyasi etkinliği sayesinde değil, Şeyh Tayyar Baba'nın oğlu olduğu için oy almıştır. Bu sayede MSP ve AP'nin tabanındaki oyları toplayabilmiştir.

İŞKENCECİ CELADET ÖZEL GÖREVİNDEN ALINMALI VE CEZALANDIRILMALIDIR

Hakim Alemdaroğlu'nun katili eski Adana Cezaevi Müdürü Celadet Özel'dir

Adana Kapalı Cezaevinde tutuklu bulunan yurtsever ve demokrat hakim Recep Erdal Alemdaroğlu. 30 Haziran 1977 gecesi saat 01.00 sıralarında cezaevi müdürünün postası Sabri Bahadır tarafından yatağında bıçaklanarak öldürüldü. Cinayetin baş sorumlusu ve tertipçisi, adını herkesin nefretle andığı ve hesap sorulmasını istediği Cezaevi müdürü Celadet Özel'dir.

Celadet Özel, en ağır işkenceleri ve en adi hakaretleri yapan. bütün gün atölyelerde ter döken mahkumun kazancına el koyan bir halk düşmanıdır. Celadet Özel. devrimci yayın organlarını içeri sokturmazken cezaevini faşist ideolojinin hoparlörle propagandasının yapıldığı, kütüphanesi gerici kitaplarla dolu gerici bir eğitim kampı haline getirmişti.

İşte 30 Haziran tarihli cinayet de cezaevinde ortaçağın karanlık günlerinin yaşandığı böyle bir ortamda işlenmiştir. Olay şöyle olmuştur: Müdürün postası olan Sabri Bahadır cinayetten iki gün önce de Recep Erdal Alemdaroğlu'na saldırmış ve bıçakla bacağından yaralamıştır. Bu doktor raporuyla da tespit edilmiştir.

Aynı gün Alemdaroğlu siyasi koğuşa gelip bizlerle konuştu. Aynı koğuşa dönmek istemediğini ve hasımlı koğuşunda kalmak istediğini ısrarla söylemesine rağmen müdür tarafından Sabri ile aynı koğuşta bırakıldı. Müdüre "bu adamlar hasım oldular, ayrı koğuşlara verilmeleri gerek" dendiğinde, "bırakın kim kimi yerse yesin" diye cevap vermiştir. Hiç bir zaman üzeri aranmayan ve müdürün silahını üzerinde taşıdığı bilinen Sabri Bahadır, gece saat 01.00 sıralarında Alemdaroğlu'na yatakta saldırmış ve bıçakla bacağından yaralamıştır. Alemdaroğlu fazla kan kaybından ölmüştür. Bu bir siyasi cinayettir. Alemdaroğlu savunduğu demokratik görüşleri dolayısıyla katledilmiştir. Gelişmeler cinayetin baş sorumlusunun ve tertipçisinin Celadet Özel olduğunu göstermektedir.

Siyasi koğuş olarak Cumhurbaşkanlığına, Başbakanlığa ve Adalet Bakanlığına Celadet Özel'in görevden alınıp cezalandırılmasını ve bütün mahkumların can güvenliğinin sağlanmasını talep eden birer telgraf gönderdik. Aynı talepler temelinde 25 kişi iki gün açlık grevi yaptık. Sonuç olarak Celadet Özel İnebolu'ya sürüldü. Oysa talebimiz Celadet Özel'in görevden alınıp cezalandırılmasıdır.

Bütün hapishanelerdeki tutuklu ve mahkumlar: Cezaevlerindeki ortaçağın karanlığına ve bunun bekçilerine, kışkırtıcı ve tertipçilere karşı birleşelim! Onlara karşı birleşelim! Onlara karşı doğru bir eylem çizgisiyle mücadele edelim! Can güvenliğimizin sağlanması ve üzerimizdeki ortaçağ kamburunun kalkması milli demokratik devrimi hedefleyen bir mücadele ile mümkündür.

Bütün cezaevlerindeki faşist idareciler atılsın!

Karakollarda ve cezaevlerinde uygulanan işkenceye son! İşkenceci ve katillerden hasap sorulsun!

Cezaevi emekçilerine işçilik hakkı tanınsın!

Gardiyanlara 8 saatlik işgünü ve sendika hakkı tanınsın!

Genel Af! Zindanlar Boşalsın!

Adana Bölge Kapalı Cezaevinden devrimciler

EKONOMİK DURUM:

MC TÜRKİYE'Y

Türkiye son yirmi yılın en şiddetli ekonomik buhranını yaşıyor. Buhranın düğümlendiği nokta, döviz yokluğu ve ithalat sıkıntısıdır. Halen Merkez Bankasında ancak 600 milyon dolar civarında döviz bulunmaktadır. Oysa mal ithali için bekleyen transferler 1 milyar 300 milyon doları bulmuştur. Buna her hafta 50 milyon dolarlık yeni talepler eklenmektedir. Ayrıca Türkiye 1977 yılı içinde 1 milyar doların üstünde borç ödemek durumundadır. Sadece önümüzdeki üç ay içinde ödenmesi gereken dış borç miktarı 800 milyon dolardır. Döviz yokluğu nedeniyle mal ithalatı 21 Şubat'tan itibaren büyük ölçüde yavaşlamıştı. Merkez Bankası aldığı son bir kararla, bankalardaki dövizlerin "ithalat transferlerinde kullanılmasını" tamamen durdurmuştur. Yine Merkez Bankası, kasasındaki dövizleri tükettiği için bütün yerli bankaların mevcut dövizlerini kendisine devretmelerini istemiştir. Şu anda eldeki dövizlerle sadece petrol ve bazı zorunlu askeri malzemeler ithal edilebilmektedir. Bugünkü döviz stoklarıyla çarkın ancak iki ay daha dönmesi mümkün görülmektedir.

Döviz yokluğunun ve ithal kısıntısının Türkiye'nin sanayi üretimi açısından anlamı nedir? Türkiye'nin sanayisi, hammaddesiyle, yedek parçasıyla büyük ölçüde dışa bağımlıdır. Türkiye'nin yaptığı ithalatın yüzde 95'ini hammaddeler ve yatırım malları (makina ve donatım) meydana getirmektedir. Bu malların ithalinin durması, özellikle sanayi üretimini büyük ölçüde etkilemiştir. Birçok sanayi kuruluşu hammadde ihtiyacını stoklarından karşılamakta ve üretimi yavaşlatmaktadır.

Bunlar yanında enerji kısıtlamaları da sanayi üretimine ayrıca darbe vurmaktadır. Bugün bazı sanayi dallarında üretim tamamen durma tehlikesiyle karşı karşıyadır. Maliye Bakanı, kamu kesiminde 8 temel sanayi kolundaki fabrikaların, hammadde ithali yapılamadığı için kapanma tehlikesiyle yüz yüze bulunduğunu açıklamıştır. Sadece bu fabrikaların 144 milyon dolarlık ithal talepleri vardır. Gazeteler ilaç hammaddesi ithal edilemediği için, bazı ilaçların üretiminin durduğunu, bazılarının ise büyük ölçüde yavaşladığını yazmaktadır. Yine ithalat zorlukları nedeniyle gazetelerin de yakında çıkmaması tehlikesinin bulunduğu söylenmektedir. Ayrıca röntgen filmi ithal edilemediği için hastanelerde röntgen çekilemiyor. Tofaş ve Renault otomobil fabrikaları da mal ithal edemediği için üretimi kısıtladıklarını açıklamışlardır. İzmirli büyük sanayiciler ise basına yaptıkları açıklamada, "ilgili kuruluşların aylardan beri döviz transferi yapmadığını, ham madde darlığının üretimi tehdit ettiğini, Ege yöresinde sanayinin durabileceğini" öne sürmüşlerdir (Milliyet, 13 Temmuz 1977). Döviz buhranının diğer bir sonucu, planlanan yatırımların gerçekleşmemesidir.

Türkiye'nin dış ticaret açığı sürekli artıyor

Türkiye ekonomisi geri ve dışa bağımlı olduğu için ithalat talepleri sürekli artmaktadır. Türkiye'nin ihracat olanakları ise sınırlıdır. Ekonominin bu durumu gitgide artan ölçülerde dış ticaret açıklarına yolaçmaktadır. Türkiye'nin 1974-1976 yılları arasındaki dış ticareti aşağıdaki tabloda gösterilmiştir:

Yıllar	İTHALAT (milyar	İHRACAT dolar)	DIŞ TİCARET AÇIĞI (milyar dolar)
1974	3.776	1.532	2.244
1975	4.738	1.401	3.337
1976	5.128	1.960	3.168

1977'nin Nisan ayına kadar yapılan ithalat tuta 2 milyar doları bulmuştur. Bu rakkam geçen yı aynı dönemine oranla yüzde 32 fazladır. Buna ka şılık aynı dönem için Türkiye'nin ihracatı 643 mil yon dolardır. Bu ise, geçen yılın aynı dönemine oranla yüzde 31 daha azdır. Türkiye'nin 1977 yılın ilk beş ayındaki dış ticaret açığı, geçen yılın ay aylarına oranla yüzde 78 artmıştır.

Yurtdışından gelen işçi dövizleri ise 1973- 19 yılları arasında şöyledir:

Yıllar	GELEN DÖVİZ MİKTARI
1973	1 Milyar 183 milyon dolar
1974	1 Milyar 426 milyon dolar
1975	1 Milyar 312 milyon dolar
1976	982 milyon dolar

Türkiye'nin döviz gelirleri, ihracat yoluyla eld ettiği dövizler ve işçi dövizlerinden ibarettir. Tür kiye'nin başka önemli bir döviz kaynağı yoktur. Yu kardaki tablolardan görüldüğü gibi, dış ticaret açı gitgide büyümekte, işçi dövizleri ise azalmaktadır Bu durumda Türkiye'nin dış ticaret açığını işçi dövizleriyle kapatması iyice zorlaşmaktadır. 1974'd işçi dövizleri açığın yüzde 60 kadarını kapatırken 1976'da bu oran yüzde 30'a düşmüştür. Kaldı ki, emperyalist ülkeleri saran ekonomik buhran önümüzd ki yıllarda daha da şiddetlendiği takdirde, Almanya'nın yabancı işçi çalıştırması zorlaşacak, böylece Türkiye'nin elde ettiği işçi dövizleri daha da azalacaktır.

Borç ödeyebilmek için borç almak zorunda olan bir ülke : Türkiye

Türkiye gibi emperyalizme bağımlı bir ülkenin, kendi kaynaklarıyla kapatamadığı dış ticaret açıklarını dış borçlarla kapatmaktan başka çaresi yoktur. Oysa Türkiye dışardan uygun şartlarda kredi sağlamak bakımından da çok zor durumda bulunmaktadır.

Batılı emperyalistlerin menfaatlerini korumak amacıyla kurulmuş bulunan Dünya Bankası, Türkiye'ye geri alınmasını şüpheli gördüğü uzun vadeli büyük krediler vermiyor. Emperyalistlerin büyük mali kuruluşları, kaynaklarını daha çok kendi buhranlarını hafifletecek yönde kullanıyorlar. Yine batılı büyük bankalar, MC hükümetinin Kıbrıs meselesini sürüncemede bırakması ve Rusya'ya yanaşması dolayısıyla Türkiye ile olan ilişkilerini "dondurmuşlardır". Amerikan Bankaları Türkiye'de iş yapan Amerika'ya ve diğer yabancı ülkelere ait firmalara verdikleri kredileri dahi kesmişlerdir. Uluslararası 10 banka, Vehbi Koç'a ait Koç Holding Şirketine vereceği 20 milyon dolarlık yardımı durdurmuştur. Bankalar bunun sebebini "MC hükümetinin gerekli garantileri vermemesi" olarak açıklamışlardır.

Öte yandan MC'nin Rusya'dan aldığı krediler, büyük çaplı ağır sanayi projeleri için verilmektedir. Bu tesislerin normal şartlar altında dahi tamamlanması ve üretime geçmesi uzun bir zaman gerektiriyor. Kaldı ki, Rusya, çeşitli yollarla bu tesislerin tamamlanmasını geciktiriyor. Bu tesislerden bir kısmının üretime geçtiği durumlarda dahi, geri teknolojileri, yüksek maliyetleri ve Türkiye ekonomisinin ihtiyaçlarına uygun düşmemeleri nedeniyle ürünleri pazar bulamamaktadır. Ayrıca Rusya, bu tesisler için verdiği krediler karşılığında tarım ürünlerimizi ucuza kapatıyor ve böylece ihracat gelirimiz yeni bir darbe daha yiyor. Bütün bunlara ilaveten Rusya'dan alınan krediler, Türkiye'nin toplam dış borçlarında çok hızlı bir artış doğurmaktadır. İşte bu nedenlerle Rusya'dan alınan krediler,

Türkiye ekonomisinin zayıflaması kime yarar?

H. Kurtuluş dergisi geçen sene, Türkiye ekonomisinin yıkıma uğramasının "hızla devrimci bir duruma yolaçacağını" iddia ediyordu. (H. Kurtuluş, sayı 18) Bugün bazıları hâlâ Türkiye ekonomisinin zayıflamasının devrimi yaklaştıracağını düşünmektedir.

Bu görüşler ezilen ülkelerde devrimin mahiyetini kavrayamamaktan ileri gelmektedir. Yaşadığımız proletarya devrimleri çağında devrim, emperyalist cephe zincirinin en zayıf halkasından yarılmasıdır. Yani devrim, "ekonomisi yıkıma sürüklenen ezilen ülkede" değil, emperyalizmin temellerinin en zayıf olduğu ülkede gerçekleşecektir. Ezilen ülke ekonomisinin yıkıma uğraması, o ülkede emperyalist zinciri daha da ağırlaştırır. Emperyalistler kendi buhranlarını bu ülkelere yıkarak, buhrandan kurtulmaya çalışırlar. Bu durum ezilen ülkelerde devrimi daha da zorlaştırır.

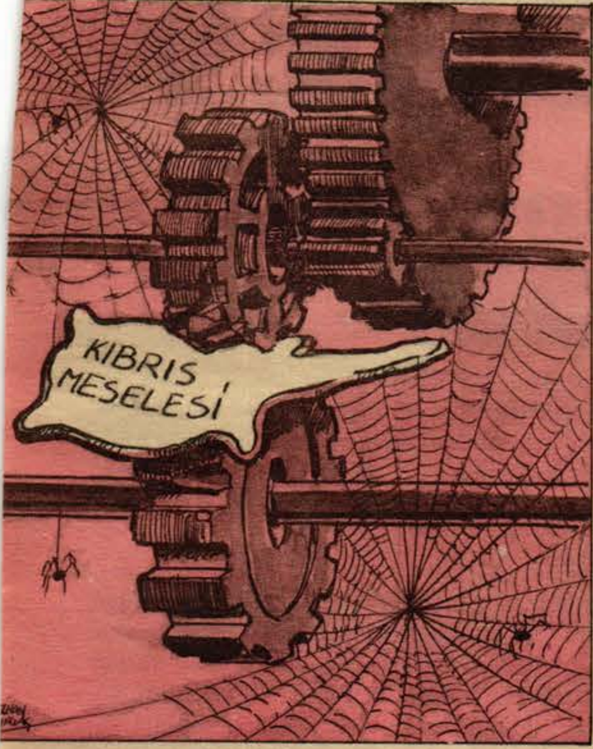
Kendi milli ekonomilerini güçlü tutan küçük ülkeler, emperyalistlerin yağma ve saldırısından uzak durabildikleri gibi, emperyalist ülkelerin iç çelişmelerini de derinleştirirler. Ezilen ülkelerin ekonomilerini güçlendirmeleri, emperyalistlerin buhranını arttırır ve emperyalist cephe zincirinin zayıflamasına yol açar. Böylece bu ülkelerde devrim güçlenir.

Stalin, ezen ve ezilen ülkeler ayrımı yapmadan, ekonominin yıkıma uğramasının "devrimci bir duruma yol açacağını" iddia eden Buharin gibi revizyonistleri şöyle eleştiriyordu: "Hiç bir zaman 'emperyalist zincir en zayıf halkasından kopar' tezi ile Buharin yoldaşın 'emperyalist zincir milli iktisadın en zayıf olduğu halkadan kopar' tezi arasına eşit işareti konamaz. Neden? Çünkü ilkinde söz konusu olan, yarılması gereken emperyalist zincirin zayıflığı, yani emperyalist güçlerin zayıflığı iken, Buharin yoldaşta mesele, emperyalist zinciri yarmak zorunda olan ülkenin iktisadi sistemindeki zayıflık, vani anti emperyalist güçlerin zayıflığıdır. Bu, hiç bir şekilde aynı şey değildir. Dahası, bunlar Birbirinin tamamen zıddı olan iki tezdir." (Stalin, "Gerekli Düzeltmeler", J. St, imzasıyla 18.12.1929 tarihli merkezi organ "Pravda" da yayınlandı.)

Emperyalist zincirin, yani emperyalist güçlerin mi zayıflığını istiyoruz, yoksa emperyalist zinciri yarmak zorunda olan ülkelerin mi? Günümüzde de mesele budur. Bugün de iki süper devletin baskı, denetim ve yağmasına uğrayan Üçüncü Dünya ülkelerinin birliğini ve güçlenmesini savunmayanların varacağı yer, Buharin'in düştüğü emperyalistlerin safıdır. Üçüncü Dünya ülkelerinin güçlenmesini reddedenler, dünya halklarının baş düşmanı olan iki süper devlete, özellikle sosyal-emperyalistlere hizmet etmekten başka bir şey yapmıyor - lar ve bu ülkelerdeki devrime en büyük zararı veriyorlar.

NEREYE GETİRDİ?

KONOMİNİN DÜZELMESİ
IBRIS SORUNUNUN ÇÖZÜMÜNE BAĞLIDIR.

ıı kıye ekonomisinin içinde bulunduğu buhranı ve
:ellikle dış ticaret dar boğazını hafifletmek şöyle
ırsun, büsbütün ağırlaştırmaktadır.

MC hükümeti işte bu şartlar altında dış ticaret
;ığını kapatabilmek için bir yandan mevcut döviz
ıynaklarını tüketmiş, diğer yandan da kısa vadeli
: yüksek faizli Dövize Çevrilebilir Mevduat(DÇM)
·edilerine bel bağlamıştır. MC hükümeti vadesi
ılen DÇM'leri ödemek için aynı şekilde borçlan -
ıaya devam etmiştir. Sonuç olarak yeni borçlanma
ıluyla sağlanan dövizler, işçi dövizleri ve ihracat
ırşılığında sağlanan dövizler, ancak vadesi gelen
ş borç ana para ve faizleri ile bazı kritik malla-
ın ithal bedellerinin ödenmesine ayrılmıştır.

Bugün Türkiye, borç ödeyebilmek için borç al-
ıak zorunda olan bir ülke haline gelmiştir. Kaldı
i, bu borçlar da zamanında ödenememektedir.

Hakim sınıfların talebi: Dış kredi musluklarının açtırılması

Ekonomik buhran 1977 yılının ortasında daha da
lerinleşerek devam etmektedir. Türkiye'nin 1977
ılındaki ihracatı en fazla 2 milyar dolar olacaktır.
Hatta bunun da altında olması kuvvetli bir ihtimaldir.
Çünkü en temel ihraç mallarımız olan tarım ürünle-
'inin ihracında bu yılın Mart ayına kadar, geçen yı
a göre yüzde 122 bir gerileme görülmektedir. Bu-
nun başlıca sebebi, pamuk ve tütün ihracatımızdaki
düşüştür. Ayrıca devalüasyon ihtimali de ihracatı i-
yice yavaşlatmıştır. Birçok tüccar ihracat umutla-
rını devalüasyona bağlamıştır. Avrupa Ekonomik
Topluluğu (AET) son zamanlarda sık sık söylen -
diği gibi, Türkiye'den aldığı dokuma mamullerinin
thalini kısıtlarsa, bu da Türkiye'nin ihracatına bü-
yük bir darbe vuracaktır. Türkiye'nin Ortak Pazar'a
yaptığı ihracatın üçte ikisini dokuma mamulleri mey
dana getirmektedir.

Yine bu yıl yurtdışından gelen işçi dövizlerinin 1 milyar dolar civarında olacağı tahmin ediliyor. Böylece Türkiye'nin 1977 yılı ihracat gelirleriyle, işçi dövizleri toplamı ancak 3 milyar doları bulacaktır. Oysa planlanan hedeflere göre, Türkiye'nin bu yıl 6 milyar dolarlık ithalat yapması gerekmektedir. Türkiye bugünkü döviz buhranı içinde bu 3 milyarlık açığı nasıl kapatacaktır? Hakim sınıfların bugün izledikleri ekonomi politikasıyla, döviz ihtiyacını karşılamak için yeni emperyalistlere avuç açmaktan başka yol kalmamaktadır.

İşte bu şartlar altında Türkiye'nin Vehbi Koç gibi büyük ölçüde montajcı ve ambalajcı nitelikteki, ithalata dayalı büyük sanayicileri, öncelikle "dış kredi musluklarının açtırılmasını" istemektedirler. 10 Temmuz 1977 tarihli Hürriyet gazetesi, Vehbi Koç'un, bu durum devam ettiği taktirde "fabrikaların kapanacağını" söylediğini yazmaktadır. Ayrıca döviz yokluğu ve ithalat sıkıntısı, maliyet ve fiyat artışları yoluyla bütün ekonomiyi etkilemektedir. Bu nedenle "dış kredi musluklarının açtırılması", bütün hakim sınıf kesimlerinin yeni kurulacak hükümetten en önemli bir talebi haline gelmiştir.

AP-CHP koalisyonu

"Dış kredi musluklarının açtırılması" ise, bugün büyük ölçüde Kıbrıs sorununun çözülmesine bağlıdır. MC hükümeti bu sorunu sürüncemede bırakırken, kapıları ardına kadar Rusya'ya açmıştır. Amerika ve Avrupa ülkelerinin son zamanlarda yoğunlaştırdıkları ekonomik ambargo bu siyasete duydukları tepkinin ifadesidir. Bugün dışa bağımlı olan Türkiye ekonomisinde görülen buhranın en temel sebebi, batılı ülkelerin uyguladığı işte bu ambargodur. Dünya Bankasının ve diğer mali kuruluşların kredi musluklarını kapatmalarının ve Türkiye'de büyük bir döviz buhranı yaratmalarının sebebi budur. Mart ayı içinde yurdumuza gelen Dünya Bankası uzmanları "Türkiye'deki ekonomik durumu iyi görmediklerini ve yüksek faizli borçlanmanın /DÇM kastediliyor/ ekonomiye yüklediği yükten büyük endişe duyduklarını... DÇM dışında başka kanallardan alınan paranın /Rusya kastediliyor/ Türkiye'nin ithalat potansiyelini ipotek altına almasından kuşkulandıklarını" söylemişlerdir. (Halkın Sesi, sayı 102)

Kıbrıs meselesinin çıkmazdan kurtarılması; bol miktarda uzun vadeli, düşük faizli kredi sağlanması; Türkiye'nin DÇM'lere duyduğu ihtiyacın azaltılması; dolayısıyla imalat ve fiyat artışlarının hafifletilmesi; piyasanın istikrara kavuşturulması; bu sayede büyük çaplı devalüasyonlardan kaçınılması; işte hakim sınıfların istedikleri bunlardır. Bu talepler hakim sınıfların en geniş kesimlerini, Kıbrıs'ta taviz verebilecek bir CHP- AP koalisyonu, bu olmadığı takdirde Ecevit başkanlığındaki bir CHP hükümeti fikrinde birleştirmektedir. Hakim sınıflar içinde bu eğilimi ilk ifade edenler, Vehbi Koç ve Türkiye Sanayici ve İşadamları Derneği (TÜSİAD) çevresinde birleşmiş olan büyük sermayedarlardı. Bunlardan bir yıl sonra, Sabancı'nın başını çektiği büyük burjuva kesimleri de bu görüşü benimseyen bir tutum aldı. Bugün büyük burjuvazinin hemen hiç bir kesiminin ikinci bir MC'yi istememesinin ekonomik temelleri bunlardır.

Buhranın yükünü halkın sırtına yıkma çabaları

Hakim sınıfların ekonomik buhranı hafifletmek için düşündükleri çarelerden biri de, buhranın yükünü işçi sınıfının ve emekçi halkın sırtına yıkmaktır. Bunun için bir yandan fiyatları durmadan arttırıyorlar, diğer yandan da işçi sınıfımızın kazanılmış haklarına el uzatıyorlar. Sadece son bir yıl içinde hayat pahalılığı, yüzde 26 artmıştır.

Büyük patronlar bugünkü buhranın temel nedeni olan emperyalizme bağımlılığı gözlerden saklayarak, "sendikalar arası rekabetin ücret artışlarına yol açtığını ve böylece ekonominin çöküşe gittiğini" iddia ediyorlar. Yani bütün zenginlikleri yaratan, ter döken, buna rağmen binbir güçlükle geçimini sağlamaya çalışan işçi sınıfımızmış buhranın sebebi.

"Sendikalar arası rekabetin önlenmesi" ne demek? Sabancılar, Koçlar, Narinler bu sözleriyle işçi sınıfının sendika seçme hürriyetine saldırıyorlar. Parababaları büyük sendikalardaki denetimlerine dayanarak işçi sınıfını daha çok sömürmeyi hesap ediyorlar.

MESS patronları "işkolu sözleşmesi" veya "grup sözleşmesi" diye kopardıkları yaygaranın sebebini "gerilimi işyerlerinden alıp, işçi ve işveren kuruluşlarının masasına getirmek" olarak açıklıyorlar. (Milliyet, 19 Haziran 1977) Bunların amacı, "grup sözleşmeleriyle" işçi sınıfını saf dışı bırakmak ve sendika ağalarıyla kapalı kapılar arkasında anlaşarak, işçi haklarına bir çırpıda el koymaktır. Böylece ücretler dondurulacak, işçilerin kıdem tazminatları patronların kasasına akacak, patronlar dilediklleri zaman işçileri işten atabilecekler.

Bir yandan hayat pahalılığının artması, diğer yandan da patronların işçi haklarına el koymasıyla, ekonomik buhran hafifleyecek. İşte Koçların, Narinlerin, "işveren ilkeleri" diye tantanasını yaptıkları ilkelerin anlamı budur. Bunların dindirmeye çalıştıkları buhran, işçi sınıfının ve emekçi halkın yoksulluk ve sefaleti değildir. "İşveren ilkeleri", büyük patronların işçi sınıfını daha çok ezmesinden ve sömürmesinden başka bir şeye hizmet etmiyor.

EKONOMİK SÖZLÜK:

Döviz, yabancı para demektir. Bir ülkenin başka ülkelerden ithalat yapabilmesi için, o ülkelerin mallarının bedelini dövizle ödemesi gerekir.

Türkiye'de ithalat yapmak için, yapılacak ithalatın Türk parası olarak bedelini Merkez Bankası'na yatırmak gerekir. Bundan sonra Merkez Bankası, bu Türk parası miktarının karşılığı olan dövizi, kendi döviz stoklarından tahsis eder veya dışardan satın alır. Buna, trans - fer işlemi denir.

Döviz stoklarının yeterli olmadığı, dışardan da döviz satın alınamadığı durumlarda, sanayicilerin, ithalatçıların transfer talepleri beklemek zorunda kalır.

İthalatın yavaşlaması, ülke içinde sanayi üretiminin aksamasına ve her çeşit mal darlığına yol açar. Bu da maliyetlerin ve fiyatların yükselmesi(enflasyon) sonucunu doğurur.

Ülke içinde maliyetlerin ve fiyatların yükselmesi, Türk parasının satın alma gücünün düşmesi demektir. Bir ülkenin parasının içte satın alma gücünün hızla düşmesi, paranın dış itibarının ve dış piyasalardaki satın al ma gücünün de düşmesi demektir.

Bu durum düzeltilmezse, o ülkenin parasının yabancı paralara oranla değerinin resmen düşürülmesi gerekir. Buna devalüasyon denir. Devalüasyon yapan ülkenin ihracatı eskisine göre ucuzlar. Buna karşılık o ülke ithalat için eskisinden çok para harcamak zorunda kalır.

Dövize Çevrilebilir Mevduat (DÇM), uluslararası para piyasasından alınan kısa vadeli, yüksek faizli bir kredi türüdür.

ÜÇLÜ OPORTÜNİST GREV

Üçlü Oportünist Blokun (H. Kurtuluşu, H. Yolu, H. Birliği) şefleri AP-CHP koalisyonu ve Halil Tunç'un genel grev çağrısı konusunda Demirel Türkeşlerle ve İ. Bilen revizyonistleriyle birlikte saf tuttular. Blokun her iki konuda yazdıklarından bazı bölümleri, revizyonistlerin ve faşistlerin söyledikleriyle yanyana sunuyoruz.

Bir AP-CHP koalisyonunu savunuyor değiliz. Ancak bugün sorun en çok neye karşı olduğumuzdur. Yeni bir MC hükümetini önlemeye mi yoksa tam tersine MC dışındaki seçeneklerin yolunu tıkamaya mı çaba harcamalıyız. İşte Üçlü Blok bütün gücünü MC' nin yolunu açan bu ikinci işe ayırmaktadır.

SADECE MC'YE YAKILAN YEŞİL IŞIK

Bugün bir AP-CHP koalisyonunu önlemeye çalışmak kimlerin baş sorunudur? Birinci olarak Türkeş'in. Çünkü Türkeş güçlenmenin yolunu iktidarda bir köşebaşı kapmakta görüyor. Nitekim Türkeş'in AP-CHP koalisyonunun yoğun bir şekilde ortaya atıldığı bu yılın ilk aylarında teşkilatına yolladığı genelge hatırlardadır. Türkeş bu genelgesinde iktidarda bulunmalarının kendileri için taşıdığı hayati önemе dikkati çekiyor ve müttefikleriyle, özellikle MSP'lilerle çatışmaların durdurulmasını istiyordu.

AP-CHP koalisyonuna hararetle karşı çıkılarak Demirel'le mi mücadele edildiği sanılıyor? Böyle bir iddia son derece saçmadır. Çünkü Demirel MC' nin "mimarıdır". Onunla sadece MC'ye karşı çıkılarak mücadele edilebileceği ortada duran bir gerçektir.

Bir AP-CHP koalisyonuna karşı revizyonistlerin tutumu nedir? Üçlü Blokun yalanlarına bakılırsa onlar bunu "sessizce onaylıyorlarmış". Gerçekte ise sahte TKP'nin "Bizim Radyo"su en fazla karşı çıktıkları hükümet biçiminin AP-CHP koalisyonu olduğunu bangır bangır her gün ilan etmektedir. Beşinci kolun borazanı Politika gazetesi ise hızını alamayarak MC hükümeti ilan edildikten sonra bile AP-CHP hükümetine karşı mücadele ediyor. Üçlü Blokun şefleri İ. Bilen revizyonistlerinin borusuyla hizaya geçmektedirler. Ve işte bu gerçeği gizlemek için revizyonistlerin tutumunu değişik göstermeye çabalamaktadırlar.

Üçlü Oportünis Blokun seçimlerden beri yolunu tıkamaya çalışmadığı biricik hükümet seçeneği MC'dir. Onlar CHP iktidarının MC'den farksız olacağını ispatlama çabasını seçim çalışmalarının temeli yaptılar. Bütün okların MC partilerine değil, proleter devrimci harekete ve CHP'ye yöneltiler. Yaptıkları işler arasında Halkın Sesi afişlerinin üstünü kapatmak. CHP mitinglerinde kitleleri devrimcilerden uzaklaştıran çatışmalar çıkartmak, köyleride sözde "halk aşıkları" dolaştırarak "CHP ile AP'nin farksız olduğu" türküleri söyletmek, aşiret ve mezhep ayrılıklarını körüklemek vardır. Üçlü Oportünist Blok seçim boyunca aslında MC partilerinin kampanyasını desteklemiştir. Reformculukla mücadele etmemişler tam tersine kitleleri devrimden soğutan tutumlarıyla reformculuğu güçlendirmişlerdir.

HALK İÇİN YARARLI OLANA KİMLER SALDIRIR ?

Oportünist şefler yaptıklarına "reformculukla mücadele" adını takmaktadırlar. Nasıl bir mücadele ? Şimdiye kadar Üçlü Oportünistler, CHP'nin iki süper devletle ve faşizmle uzlaştığı noktalarda ona karşı en küçük bir mücadele yürütmediler. Tam tersine CHP'nin faşizme karşı çıkan tutumuna saldırdılar.

CHP'nin 141, 142. maddeleri kaldıracağını söylemesine bile karşı çıktılar. Onlara göre belirli özgürlükler kazanan halk devrimden uzaklaşırdı ve CHP işte bu sebeple 141, 142'yi kaldıracağını söyleyordu. CHP TRT'nin başından Şaban Karataş'ı, Tariş'in başından Orhan Daut'u atınca ilk tepkinin nereden gelmesi beklenirdi? Elbette MHP'den. Ancak Üçlü Oportünistler bu konudaki yarışı MHP' ye kaptırmadılar. Oportünist şefler, bu iki faşisti CHP'nin "faşist diktatörlüğü savunmak ve mükemmelleştirmek için" görevden aldığını yazdılar. Faşizmi zayıflatmak için ne yapmak gerekirdi acaba ?

Oportünist şeflere kalırsa faşizme karşı en iyi mücadele Dautların, Karataşların kıllarına bile dokunmamak, hatta devlet kademelerinde onların sayısını arttırmaktır.

Sadece CHP değil, şu Türkiye'de kim olumlu bir iş yaptıysa Üçlü Oportünist Blokun şirretçe saldırılarıyla karşılaştı. Onlar daha önce adını bile duymadıkları böyle insanlara en ağır küfürlerle saldırıya geçtiler.

İşçi sınıfının, halkın ve ülkenin menfaatlerini savunanların, kim tarafından atılırsa atılsın bu yol - daki en küçük adımı yürekten desteklemeleri gerekmez mi? Herkesin devrim için, halk için bir şeyler yapmasını kim istemez? Sadece halkın ve devrimin düşmanları böyle davranabilir.

Üçlü Oportünist Blokun bütün yaptığı iş reformculukla rekabettir. Aslında ruhları reformcudur. Devrim yapmak diye bir sorunları yoktur. CHP bazı olumlu adımlar atarsa kendilerinin kıymetten düşeceğini, yapacakları bir iş kalmayacağını düşünmektedirler. Her meselede revizyonistlerin ve faşistlerin yanında, halkın karşısında saf tutmaktadırlar. İşi, Dautları, Karataşları, 141-142. maddeleri ve MC'yi desteklemeye kadar vardırmışlardır.

HANGİSİ KARSI DEVRİMCİ TAKTİK: MC'YE KARŞI GREV Mİ, GREV KIRICILIĞI MI?

Üçlü Oportünist Blokun genel grev konusunda aldığı tutum MC taraftarlığının vardığı son noktadır. Faşist MİSK yöneticileri Türk-İş'e siyah çelenk koy durumken Üçlü Oportünist şefler de ellerinde siyah bir boya fırçası genel grev fikrini karalamaya giriştiler. Halil Tunç'un genel grev çağrısına "karşı-devrimci taktik" dediler. Hangisi karşı-devrimciliktir: MC'ye karşı genel grev çağrısında bulunmak mı, yoksa genel grev çağrısı yapana saldırmak mı? Bunu belirleyecek olan MC'nin niteliğidir. Eğer MC "devrimciyse" blok haklıdır. Eğer MC karşı-devrimciyse, blokun yeri MC'nin yanıdır. Oportünist şeflerin Demirel Türkeşler kadar öfkeye kapılmasına bakınca sanılır ki, genel grev MC'ye değil, bloka karşı yapılmaktadır.

Üçlü Oportünist Blokun şefleri genel grev konusunda da Rus beşinci kolunun tutumunu benimsemişlerdir. Sahte TKP'nin "Bizim Radyo"su durmadan şu yaygarayı yapıyor: Genel Grevi 'Türk-İş yaparsa kötüdür. DİSK yaparsa iyidir.' Blokun şeflerinin söyledikleri ise özelte şöyledir: Tunç çağrı yaparsa genel grev "karşı-devrimci taktiktir". Ancak biz

Bu resim Tunceli'de çekilmiştir. Üçlü oportünistlerin karşı-devrimci tabiatı, onları sosyal-emperyalizmin aleti olarak adım adım ilerletiyor.

Genel grev konusunda

ÜÇLÜ OPORTÜNİST BLOK

H. YOLU

"Halil Tunç gibi işçi sınıfına ihaneti defalarca belgelenmiş birisinin işçi sınıfının bu etkin kitle mücadelesi silahını kullanmada ciddi olmadığı açıktır." (Sayı 22, 19 Temmuz 1977)

"Hakim sınıfların uşağı Halil Tunç'a, (. . .) bu muhalefeti yozlaştırmak, peşlerine takmak için genel grev demek cesaretini veren . . .)

H. KURTULUŞU

"Türkler hangi genel grevi 'olumlu' buluyor ? Halil Tunç kimin çıkarlarını savunuyor? Devrimci genel grev mi? Karşı-devrimci taktik mi?

"Halil Tunç'un ortaya attığı 'GENEL GREV ' tehdidi ve bunun sosyal faşist Kemal Türkler tarafından 'olumlu' bulunması, buna karşılık AP'li sendika ağalarının ... 'GENEL GREVE evet' safsataları." (Sayı 65, 18 Temmuz 1977)

H. BİRLİĞİ

"Amerikancı faşistlere bağlı olan Halil Tunç, MC'ye karşı genel grev tehditleri savurmakta (dır.)... Sosyal-faşistler ve efendileri Rusya da CHP'nin tek başına iktidar olma olasılığı şimdilik suya düştüğü için AP-CHP hükümetinin kurulması önerisini sessizce onaylamaktadırlar." (Sayı 13, 19 Temmuz 1977)

REVİZYONİSTLER VE FAŞİSTLER

MHP ORGANI HERGÜN GAZETESİ :

"Sayın Tunç, ... alkışların ve tenkitlerin nereden ve kimlerden geldiğine dikkat etme lüzumunu hissettiler mi acaba? ... Tenkitler, başta Türk Silahlı Kuvvetleri olmak üzere Türk-İş'i meydana getiren sendikaların genel başkanlarından geliyordu. Genel Kurmay Başkanı Semih Sancar'ın otoriter açıklaması ..." (15 Temmuz 1977)

MHP Genel Sekreter Yardımcısı Sadi Somuncuoğlu :

"Türk işçisinin sırtından milyonlar vuran Halil Tunç, kanun dışı genel greve gideceğini söylüyor. ... Demokrasi düşmanı, kanun ve hukuk tanımazlığını ilan eden, zorbalığı ve sömürüyü kendine felsefe yapmış bir kimse ..." (Tercüman 14 Temmuz 1977)

REVİZYONİSTLERİN BORAZANI POLİTİKA GAZETESİ

"Tunç'un ... genel grev gibi önemli bir silahı, bir tehdit unsuru olarak kullanmakta olduğu anlaşılıyordu. ... Tunç'u kimler sürmüştü öne? Kuşkusuz sermayenin, Tunç'un ötedenberi sıkı uzlaşma ve iyi diyalog içinde bulunduğu bazı kesimleri. Bu kesimlerin öteden beri bir CHP-AP koalisyonu arzu ettikleri bilinen gerçekti." (19 Temmuz 1977)

SÜLEYMAN DEMİREL

"Filanca hükümet olursa isteriz, filanca olursa istemeyiz demek kimin hakkıdır? O zaman Türkiye'de hükümetleri seçimle değil, sokakla kuruyoruz demektir. ... Kimse Millet Meclisi'nin iradesini aşamaz." (14 Temmuz tarihli gazeteler)

BLOKUN KIRICILIĞI

Hükümet sorunu

ÜÇLÜ OPORTÜNİST BLOK

H. YOLU

"Şaşkınlık CHP'yi, halktan iki yıl önce aldığı kesin 'red' cevabına rağmen AP ile koalisyon yapma, hem de 12 Mart hükümetlerini andıran, bir bağımsızın başkanlığında koalisyon yapma önerisine kadar götürüyor." (sayı 21, 12 Temmuz 1977)

H. KURTULUŞU

"Tariş Genel Müdürü faşist Orhan Daut'un işten alınması anti-faşist bir eylem midir? ... CHP yöneticileri uzlaşma çizgilerine uygun olarak faşist diktatörlüğü savunmak ve mükemmelleştirmek için bu türden manevralara kalkış maktadırlar. ... Proleter devrimciler, TRT'den, Tariş'ten bir iki faşistin atılmasının hiç bir ciddi öneme sahip olmadığını savunmaktadırlar. ...Reformistlerin sahte anti-faşistliklerini de yine halk yığınları mahkum edecektir."

(Sayı 64, 11 Temmuz 1977)

H. BİRLİĞİ

"... Bir kısım faşist çevrelerin ve komprador burjuvazi ile toprak ağalarının diğer kesimlerinin CHP hükümeti yada CHP-AP koalisyonunda ısrar etmelerinin başlıca sebeplerinden birisi de bu durumdur. Şimdiden, MC'ye karşı halkımızın mücadelesini önlemek için Avrupa emperyalistlerinin işbirlikçisi komprador burjuvazi ve toprak ağalarının siyasi temsilcisi CHP'ye bağlı çeşitli çevreler, yoğun bir propagandaya başlamışlardır." (Sayı 13, 19 Temmuz 1977)

H. KURTULUŞU

"Reformist ve uzlaşmacı CHP, siyasi istikrarı sağlamakta önemli bir rol oynayacak, halkı pasifleştirecek, faşist diktatörlüğün temellerine yönelen muhalefeti dizginleyecek ve yumuşatacaktı.

"Seçimler sonunda, bu taktiğin tam olarak başarıya ulaşamadığı, CHP'nin salt çoğunluğu sağlayamadığı ortaya çıktı." (Sayı 63, 4 Temmuz 1977)

REVİZYONİSTLER VE FAŞİSTLER

REVİZYONİSTLERİN YALANLAMASI

"MC'nin hükümet kurmasına DİSK memnun mu olmuştu? '2. MC tepkiyle karşılandı' haberini yalanlamak başka hangi anlama gelirdi? Bu sorulara yanıt bulabilmek için sayın Türkler'i aradım. 'Yalan yazıyorsunuz, masa başında uyduruyorsunuz' dedi. ... DİSK yöneticileri 2. MC'ye tepki göstereceklerine VATAN gazetesine tepki göstermişlerdi. Belki de MC'ye değil, yapıcı da olsa eleştiriye tahammülleri yoktu." (Bülent Özükan, VATAN 22 Temmuz 1977)

SAHTE TKP'NİN "BİZİM RADYO"SU

"Açıktır ki bu tip bir hükümet önerisi (AP-CHP) emperyalizmin, yerli tekelci burjuvazi nin ve militarist kliğin dayattığı yollardan birisidir." (9 Temmuz 1977)

yaparsak devrimci olur. Kendilerinin işçi sınıfı içinde bir güçleri yoktur. Oportünist şeflerin gene DİSK içindeki revizyonistlerden işaret bekledikleri açıktır. Nitekim onlar Halil Tunç'u "faşist" ilan ederken Kemal Türkler'i dostça eleştirmekte ve 'ne yapıyorsun, Halil Tunç'un grevini niçin olumlu karşılıyorsun' demektedirler. Revizyonistlerle Blokun şefleri eski kader arkadaşıdır. Proleter devrimci hareket 1976 Nisanında MC'ye karşı "tüm çalışanların grevi"ni önerdiği zaman şefler arasında bir yankı uyandırmamıştı. Hatta H. Yolu "yıkılsın MC" sloganını "reformcu" ilan ederek fiilen MC'yi savundu. H. Kurtuluşu ise, ne zaman ki revizyonistler "genel grev"den sözettiler, derhal onlarla kolkola "ulusal demokratik halk devrimini" gerçekleştirmeye giriştı. Onlar revizyonistlere "Genel Grevden" sözettiren kuvveti görmemişler ve kerameti revizyonistlerde aramışlardı. Revizyonistlere derin bir güven besliyorlardı.

Aradan geçen bir seneyi aşkın süre taktiğimizin ne kadar gerçekçi olduğunu ortaya koydu. Genel grev fikri geniş kitlelere maloldu. Bugün MC'ye karşı mücadele, başta işçi sınıfımız olmak üzere geniş yığınların acil bir talebidir. Bu şartlarda genel grev isteğinin güçlenmesi kaçınılmazdır. İşte Halil Tunç'a genel grevden sözettiren gerçek budur. Ancak oportünist şeflerin gözü gene işçi sınıfında değil revizyonist ağalardadır.

"Ben yaparsam devrimci olur, başkası yaparsa karşı-devrimci". İ. Bilen revizyonistleri ve blokun oportünist şefleri MC iktidarını mı yıkmak istiyor-lar? Böyle bir niyeti olanların MC iktidarını sarsacak her eylemi, kim yaparsa yapsın desteklemeleri gerekmez mi? MC'ye yönelen bir eylemi baltalayarak MC'ye karşı mücadele ettiğini söylemek saçmadır. Öyleyse revizyonistlerin ve Üçlü Oportünist şeflerin derdi, MC'yi yıkmak olamaz. Onların bütün meselesi işçi sınıfını kendi karanlık emellerine alet etmektir. İşçi sınıfının en acil isteklerine sahtekarca sahip çıkarak gerici amaçlar için kuvvet toplamaktır. İşte "karşı-devrimci taktik" diye buna denir. Oportünist şefler Halil Tunç'tan sık sık "faşist" diye sözediyorlar. Kendilerine bol keseden "Marksist-Leninistlik" yakıştırmaları gibi, herkesi karalarken de ölçüsüz bir tutum içindedir-ler. "Faşist" sıfatını kim daha fazla hakediyor? MC'nin yanında yer alan oportünist şefler mi, yoksa MC'ye karşı genel grev çağrısı yapan Halil Tunç mu?

KARŞI DEVRİME BAĞLANAN UMUT

Üçlü Oportünist şeflerin gerek AP-CHP koalisyonu, gerekse genel grev konusundaki gerici siyasetlerinin gerekçesi şudur: "Bir kısım faşist çevreler ve komprador burjuvazi ile toprak ağaları" CHP iktidarı veya AP-CHP koalisyonu vasıtasıyla halkın mücadelesinin yükselmesini önlemeye çalışıyorlar. Oysa MC iktidarı daha çok saldırmak zorunda kalacak ve buna karşı halkın mücadelesi yükselecektir. vb. vb.

Bu keskin tutum, aslında MC dostu aşırı sağcı bir siyasal kimliğin meskesi olmaktadır. Üçlü Oportünist Blokun sahte devrimciliği, bugünkü aşamada halka saldıracak bir MC iktidarı için mücadeleyi emretmektedir. Oportünist şeflerin Ecevit Hükümetinin güven oyu alamamasından duyduğu sevincin kaynağı, kaderini en azgın karşı-devrimin zaferine bağlayan tutumdur. Bu gerici siyaset Üçlü Oportünist şeflere Mahir Çayanlardan ve hain Münir Ramazan Aktolgalardan miras kalmıştır. Emperyalizmi kışkırtarak Türkiye'ye saldırtmak gerektiğini onlar savunuyordu. Bu dangalaklık taktiğine göre halk böylece emperyalizmi karşısında görecek ve harekete geçecekti. Öteden beri MİT'in devrimcilere yakıştırmaya çalıştığı zırvalık da bundan başka bir şey değildir. Üçlü Oportünist şeflerin siyaseti, "devrim devrim" diye bağırmayı devrimcilik sanan çizginin en sonunda MC'nin yanına götürdüğünü somut olarak göstermektedir.

ÜÇLÜ OPORTÜNİST BLOKUN KIBLESİ: İ. BİLEN REVİZYONİSTLERİ

Oportünist şefler Rusya'nın ve beşinci kollarının izledikleri siyasete baksalar bile kime hizmet ettiklerini görebilirler. Gerek sosyal-emperyalistler, gerekse uşakları bugüne kadar bütün çabalarını Kıbrıs sorununa olumlu yaklaşabilecek hükümet seçeneklerini önlemeye harcamışlardır. Onlar, dış sorunlara batmış, komşularıyla başı dertte, milliyet ve mezhep çatışmalarıyla parçalanmış, binbir ekonomik güçlük içinde, çalacak kapı arayan bir Türkiye istemektedirler. Çünkü etkinliklerini artırabilecekleri ortam budur. Böyle bir tablo için en elverişli hükümetin ise MC olduğu şüphe götürmez. İşte Üçlü Oportünist şefler İ. Bilen revizyonistleriyle aynı siyaseti izlerken devrime değil Türkiye'nin can düşmanlarına hizmet etmektedirler. İki süper devletin baş düşman ve sosyal-emperyalistlerin daha tehlikeli olduğunu görmedikleri için Yeni Çarların aleti olmaktan kendilerini kurtaramamaktadırlar. Çünkü kafaları İ. Bilen revizyonistlerinin ideolojisiyle şartlanmıştır.

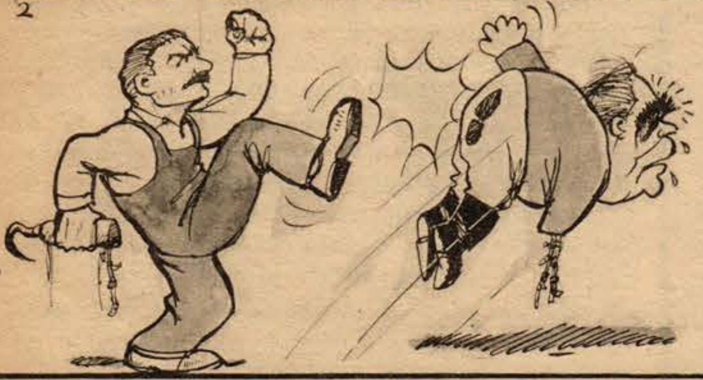
Üçlü Oportünist şefler şimdiye kadar her dönemeçte sosyal-emperyalizmin safında yer aldılar. Hemen akla gelen birkaçını yazalım. Onlar İ. Bilen revizyonistleriyle parelel bir şekilde "silahsızlanma" kampanyasına katıldılar. "Silah değil okul" sloganı attılar. Gene proleter devrimci hareketi sahte TKP ile birlikte "Amerikancı" ilan ettiler. Bu hizmetlerinden dolayı revizyonistler Üçlü Bloku sürekli ittifaka çağırdı. Üçlü Oportünist şefler, 1 Mayıs'ta kontrgerillanın aleti oldular. Daha sonra ise sorumluluklarını gizlemek için faşistlerle ve revizyonistlerle ortak tutuma girdiler. Seçimler boyunca faşistlerin ve revizyonistlerin ekmeğine yağ sürenbir siyaset izlediler. Son olarak hükümet ve genel grev sorununda aldıkları tutum Üçlü Oportünist şeflerin tamamen karşı-devrimci bir çizgiye kaydıklarını ortaya koymaktadır. Hemen hemen aynı günlerde hükümet ve genel grev konusunda otomatiğe bağlanmış gibi sahte TKP'nin söylediklerini yazmışlardır.

Görülüyor ki, işçi sınıfından sözetmek, bol keseden "devrim" edebiyatı yapmak devrimcilik değildir. Bunun en âlâsını işçi sınıfını ve halkı en çok aldatmak ihtiyacı içinde olanlar, yani revizyonistler yapıyor. Devrimcilik her dönemeçte sınıfın, halkın ve devrimin menfaatlerini kararlılıkla savunmak, devrime götüren bir çizgi izlemektir. Üçlü Blokun oportünist şefleri ise sınıf saflaşmasında ısrarla karşı-devrimin yanında boy göstermektedirler. Onların bir tek şaşmaz tutumu vardır: Her sorunda İ. Bilen revizyonistlerinin yanında yer almak!

YENİ ÇARLARLA İŞBİRLİĞİ ANLAŞMASINA HAYIR

YENİ ÇARLAR BALIKÇILARIMIZI 3,5 AYDIR TUTUKLU BULUNDURUYOR

İstanbul Rumelikavağı'na bağlı İshak Reis ve Çınar I tekneleri ile bu teknelerin kaptanları Necdet Coşkun ve Bekir Çınar. 3,5 aydan beri Sovyetler Birliği'nde tutuklu bulunmaktadır.

Bu iki balıkçı teknesinin uluslararası sularda kalkan balığı avlarken, Sovyet hücumbotları tarafından yakalandığı bildirilmektedir. Tekneler ve mürettebatı önce Sivastopol'a sonra da Batum'a götürülmüşlerdir. Burada teknelerin mürettebatı kamyonlara doldurularak, Türk sınırına gönderilmiş, tekneler ve kaptanları ise Rus makamları tarafından alıkonmuştur.

Sosyal-emperyalistler Karadeniz'i bir Rus gölü haline getirmeye çalışıyorlar. Türk balıkçılarını tutuklamalarının amacı budur. Sosyal-emperyalistlerin Karadeniz'in zenginliklerini kendilerine kapatmak istemeleri ve Türk balıkçılarına uyguladıkları baskılar onların ülkemize karşı yüzlerine takmaya çalıştıkları sahte "dostluk" maskesi altındaki emperyalist yüzlerini gözler önüne sermektedir.

Hükümetin tutumu üzerinde de durmalıyız. Kazara bir Yunan balıkçı gemisi fırtınaya yakalanıp, karasularımıza girse bildiri üstüne bildiri yayınlayanlar, Ege'de Yunanistan'a karşı düşmanlık körükleyenler sosyal-emperyalistlerin korsanlık faaliyeti karşısında dut yemiş bülbüle dönüyorlar.

Karadeniz bir Rus gölü değildir. Karadeniz'de avlanmak, Türk balıkçılarının da en doğal hakkıdır. Sosyal-emperyalistlerin küstahlıklarını halkımız nefretle karşılamaktadır. Balıkçılarımız derhal serbest bırakılmalıdır! Türkiye bu konuda kayıtsız kalamaz!

Erzurum

Tekman Cezaevinde tutuklu Abdulkadir Kızılgeçit ve Mehmet Doğan :

"Rusya yapılacak ikili anlaşmayla yurdumuzu kendi hegemonyasına almak çabasındadır. Bütün yurtsever kardeşlerimize sesleniyoruz: 'Milli mücadeleye hazırlanın!"

Osmaniye Cezaevi

Ali Yılmaz, Abdullah Geleç, Mustafa Aktekin, Kadir Sözen, Mübarek Yurtçu, Suat Batmaz, Bayram Demirbaş Ali Yıldız, Mehmet Özdemir, Celal Taş, Hüseyin Olcay, İsmet Taş, Emin Çankaya, Servet Aydın, Ali Okur, Ali Ak, Mehmet, İbrahim Lamba, Şerif Aktürk, Hasan Aksu :

"Amerikan emperyalizminin yerini şimdi de bu anlaşmalarla sosyal-emperyalizmin almaya çalıştığı görülüyor. Sovyet sosyal-emperyalizmi Amerikan emperyalizminden daha saldırgan ve daha talancıdır. Sosyal-emperyalistlerin sahte dostluğuna ve saldırgan emellerine karşı çıkalım."

Tokat

21'i köylü olan 28 yurtsever:

"Biz Kurtuluş Savaşında nasıl İngiliz, Fransız zalimlerine karşı durduk, onları güzel yurdumuzdan kovduysak, şimdi de başta Rus ve Amerikan zalimleri olmak üzere bütün emperyalistleri yurdumuzdan atacağız."

Erbaa

36 köylü :

"Tüm yurtseverler bu sahte 'dostluk ve işbirliği' anlaşmasının gerçek yüzünü açığa çıkarmalı ve bu anlaşmaya karşı çıkmalıdır. Bu tüm yurtseverlerin görevidir."

Adana

Ceyhan'dan Sıddık Başat:

"Siyasi bağımsızlığımızı zedeleyecek olan ve 'dostluk ve işbirliği' adı altında imzalanmak istenen bu kölelik anlaşmasını protesto ediyoruz. Yeni Çarlarla imzalanmış ve imzalanacak olan anlaşmalara 'hayır' diyoruz. Türkiye'nin Üçüncü Dünya ülkeleriyle dayanışmasını destekliyoruz."

K. Maraş

Pazarcık'ın Çakmak köyünden Mehmet Şaşkara :

"Kurt doyduğu yere yedi sefer gidermiş. Türkiye ile 'dostluk' anlaşması yapmak isteyen ve halkımızın emeğini almaya gelen Rus Çarlarına karşı gelmek Türkiye vatandaşı olarak hepimizin görevidir. Bu anlaşmayı kınar, bütün halkımızı bu anlaşmayı protesto etmeye çağırırım."

Çorum

F. Kerim Tuncay(inşaat işçisi), Ali Özduran(kalıpçı), Bekir Karataş(demirci), Uğur Ulusoy(inşaat işçisi) :

"Yeni Çarlarla İşbirliği Anlaşmasına Hayır" kampanyasını yürekten destekler, Yeni Çarlarla her türlü anlaşmayı protesto ederiz. Yeni Çarlara ve iki süper devlete karşı öz kaynaklarımıza ve halkın silahlandırılmasına dayanan yurt savunmasını desteklemeyi bir görev biliriz."

"Devrimci Yol" cular imza kağıtlarını yırttılar„

"Yeni Çarlarla İşbirliği Anlaşmasına Hayır! " kampanyası için Elazığ'ın Kırkdutlar bölgesinde 200 kadar imza topladık. "Devrimci Yol" dergisi taraftarları imza toplayan kız arkadaşın ağabeyini kışkırtarak arkadaşımızı dövdürmüş ler. ve imzaları yaktırmışlardır. Bunun yanında ev ev dolaşarak, "bunlar maocudur, topladıkları imzaları polise verecekler" şeklinde karşı-devrimci propaganda yapmışlardır.

Bütün bunlar "Devrimci Yol" taraftarlarının revizyonistlerle iç içe olmalarından ileri gelmektedir. Rusya'ya karşı imza toplayanlara en çok saldıranlar sahte TKP'liler ve İGD'lilerdir. Bunun yanında faşistler de devrimcilere saldırıyorlar. "Devrimci Yol", revizyonizme karşı olduğunu söylüyor ama Rusya ile işbirliğine karşı çıkanlara tertipler düzenliyor.

Elazığlı Devrimciler

İmza Kampanyasını Bütün Yurda Yayalım

Bu hafta kampanyamıza Yeni Çarlarla "işbirliği" anlaşmasına "Hayır " diyen 1323 yurttaş katıldı. Bu imzaların illere göre dağılımı şöyledir:

İstanbul: Mecidiyeköy'den 108'i işçilerden olmak üzere 195, Zeytinburnu'ndan 46'sı işçi 73, Yeni Ümraniye Sitesinden 25, Kartal Gülsuyu mahallesinden 20 ve çeşitli yerlerden 21, İzmir: Şirinyer taşocaklarında çalışan işçilerin topladığı 38, içinden 116, Bergama'dan 45, Fransa: Fransız öğretmen, gazeteci, sanatçı, işçi ve öğrencilerinden, yabancı öğrencilerden ve Türkiyeli işçi ve öğrencilerden 119, Kahramanmaraş : Pazarcık'ın Demirciler köyünden 70, Afşin'den 37, Elazığ: Kırkdutlar bölgesinden 200, Tunceli : Nazimiye'den 36, Tallik köyünden 29, Pertek Kazılı köyünden 10, Hatay : Samandağ'dan 16, Mızraklı köyünden 50, Diyarbakır : içinden 28, Bağlar mahallesinden 32, Trabzon : Sürmene'den 42, Bolu : Düzce'den 20'si işçi 36, Manisa : Gördes'ten 23, Burdur: Yeşilova'dan 16, Ordu: Perşembe'den 14, Konya' dan 13, Adana : Ceyhan'dan 13, Çorum : inşaat işçilerinden 4, çeşitli yerderden 2 imza.

Bugüne kadar elimize geçen 70. 382 imzanın illere göre dağılımı ise şöyledir :

İSTANBUL	8942	MUĞLA	1571	BALIKESİR	346	AFYON	184
ANKARA	7204	DENİZLİ	1292	FRANSA	343	GİRESUN	178
KAHRAMANMARAŞ	6181	BATI ALMANYA	1045	İSPARTA	343	İSVİÇRE	178
İZMİR	6071	BOLU	1002	ZONGULDAK	336	SAMSUN	171
TUNCELİ	5917	TRABZON	959	KOCAELİ	333	KASTAMONU	168
ADANA	4176	ELAZIĞ	748	ESKİŞEHİR	325	GÜMÜŞHANE	153
ERZİNCAN	2711	DİYARBAKIR	629	TOKAT	293	ÇANAKKALE	151
SİVAS	2636	ANTALYA	563	KARS	289	ÇORUM	136
GAZİANTEP	2512	ORDU	499	ADIYAMAN	239	DANİMARKA	105
MANİSA	1953	AYDIN	458	UŞAK	233	AVUSTURYA	101
HATAY	1880	AMASYA	407	MUŞ	225	ÇEŞİTLİ YERLER	778
MALATYA	1840	KAYSERİ	387	BURDUR	209		
KONYA	1631	BURSA	372	VAN	190	TOPLAM	70. 382

ÜÇÜNCÜ DÜNYA AYAĞA KALKIYOR

Romanya, 1975 Helsinki toplantısının devamı olarak sonbaharda Belgrad'da yapılması düşünülen "Avrupa Güvenlik Konferansı" çalışmalarının 12 hafta ile sınırlandırılması, komisyonlara da ancak 5 hafta süre tanınması yolundaki Sovyet önerisini, "siyasi bakımdan kabul edilmesi imkansız" olarak niteledi. Sonbahar toplantısı için halen gene Belgrad'da devam eden elçiler düzeyindeki hazırlık çalışmaları sırasında Sovyet delegesi, "insan hakları" sorununun gündeme gelmesini ve Sovyet sosyal-faşizminin açığa çıkmasını önlemek, Batı ülkelerini sahte bir "yumuşama" uğruna Sovyetler'in her istediğine "evet" demeye zorlamak ve işi alelacele bitirmek amacıyla, böyle bir süre kısıtlaması önermişti. Romanya'nın yanısıra Yugoslavya, Avusturya ve ABD de, bugüne kadar bu öneriye karşı olduklarını belirtmiş bulunuyorlar.

Kore: Emekçiler Partisi'nin merkez organı Rodong Sinmun gazetesi, 5 Temmuz'da yayınladığı bir yorumla, ABD Savunma Bakanı Harold Brown'un geçenlerde verdiği bir demeci şiddetle eleştirdi. Harold Brown, 1 Temmuz'da yaptığı bir basın toplantısında, ABD'nin "büyük bir Batı Pasifik-Doğu Asya gücü" olarak kalma azminin vurgulanması açısından Güney Kore'deki ABD birliklerinin varlığının yararlı olduğunu, Kuzey Kore'nin "güneye doğru bir istilaya girişmesi" tehlikesi bulunduğunu iddia etmişti. Rodong Sinmun'un yorumunda bu yalanlar çürütülerek, "iki Kore yaratmaya çalışmak; Kore halkının anavatanının yeniden birleştirilmesi özlemine ve dünya halklarının isteğine aykırıdır; ABD çılgın ihtiraslarından vazgeçmeli, birliklerini Güney Kore'den derhal ve tamamen çekmelidir" denildi.

RODONG SİNMUN gazetesinin, Tayvan'ın ABD emperyalizmi tarafından işgalinin 27. yıldönümü münasebetiyle 27 Haziran'da yayınladığı bir diğer makalede ise, "Kore halkının, kardeş Çin halkının devrimde ve (ekonomik) inşada kazandığı yeni zaferleri yürekten kutladığı" belirtildi. "Tayvan eyaletinin, Çin Halk Cumhuriyeti topraklarının bölünmez bir parçası olduğu" ve Çin halkının Tayvan'ı kurtarma davasının ergeç zafere ulaşacağı belirtilen yazı, daha sonra şöyle devam ediyor: "Bugün, büyük önderleri Mao Zedung yoldaşın vasiyetlerini uygulayan Çin halkı, değerli önderleri Hua Guo-feng yoldaşı destekliyor ve seviyorlar. Hua Guo-feng yoldaşın başında bulunduğu Çin Komünist Partisinin dirayetli önderliği altında Çin halkı, devrimde ve inşada yeni bir yükseliş yaratıyor. Onlar, proletarya diktatörlüğünü güçlendirmede yeni başarılar kazanıyor, esas halka olarak sınıf mücadelesini sıkıca kavrıyor, Dörtlü Çetenin suçlarını açığa çıkarıp zehirli etkisini tasfiye ediyor ve milli istikrarı gerçekleştiriyorlar."

Kongo Halk Cumhuriyeti Başkanı Luis Sylvain-Goma, geçenlerde Çin'i ziyareti sırasında Pekin'de yaptığı bir konuşmada, "şanlı Başkan Mao Zedung'un düşüncesinin, bütün dünyanın devrimcileri için Marksizm-Leninizmin genel çerçevesi içinde vazgeçilmez bir ideolojik silah teşkil ettiğini" söyledi. Kongo Başbakanı daha sonra şöyle devam etti: "Bugün Çin, dünyanın her köşesindeki devrimciler için bir umut, aynı zamanda da evrensel olarak daha yüce bir adelet özleyen Üçüncü Dünya halklarının aktif ve tutarlı bir müttefiki haline gelmiştir. Ama dahası var. Çünkü içinde yaşadığımız zamanın gerçekliği, bize, geleceğin dünyasının ve uygarlığının her zamankinden fazla Çin'in geleceğine bağlı olduğunu berrak bir şekilde göstermektedir. Başkan Mao'nun dev eseri, başında Başkan Hua Guo-feng'in bulunduğu Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi tarafından sürdürülmektedir."

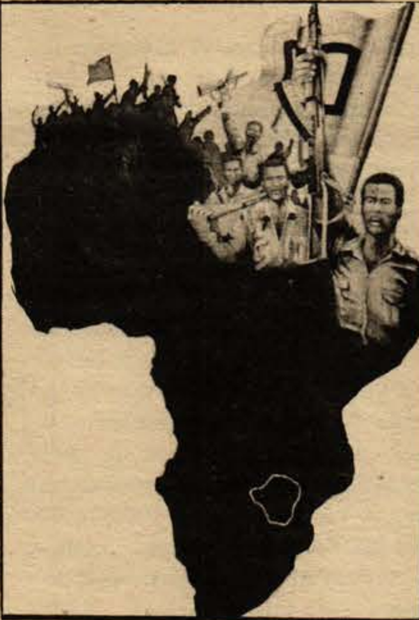
Gabon Cumhurbaşkanı Hacı Ömer Bongo, 8 Temmuz'da Libreville'de yaptığı bir basın toplantısında, "Rusya sosyal-emperyalist bir ülkedir ve sosyal-emperyalist bir siyaset izlemektedir" dedi. Cumhurbaşkanı Bongo, Fas'ın Sovyet yayılmacılığını püskürtmede Zaire'ye yardım etmesinin tamamen haklı olduğunu belirterek şöyle devam etti: "Bir bağımlılıktan kurtulurken başka bir bağımlılığa düşmemeliyiz. Bir zamanlar sömürgeydik, şimdi ise bağımsızız. Ben tekrar bağımlı olmak istemiyorum."

Somali Hükümetinin, Somali'de bulunan 6000 kadar Sovyet askerî uzman ve teknisyenini sınırdışı etmeye karar verdiği, İngiltere'de yayınlanan Sunday Telegraph gazetesi tarafından bildirildi. Ortadoğu'daki diplomatik kaynaklara dayanarak bu haberi veren gazete, Somali'nin bundan böyle silah kaynaklarını çeşitlendireceğini, Suudi Arabistan ve Mısır'dan yardım alacağını da yazdı. Afrika'da daha önce Mısır ve Sudan da, ülkelerindeki Sovyet askerî uzmanlarını sınırdışı etmiş bulunuyorlardı.

Mısır Hava Savunma Komutanı Hilmi Afiff, 29 Haziran'da yaptığı bir basın toplantısında, Sovyetler Birliği'nin 1973 Ekim Savaşının başından bu yana Mısır'a hiç uçaksavar füzesi vermemiş olmasına rağmen, Mısır'ın hava savunma sisteminin sürekli olarak geliştiğini söyledi. General Afiff, ülkesinin Ekim Savaşı sonrasındaki dönemde aldığı en önemli stratejik kararın, silah kaynaklarını çeşitlendirmek olduğunu kaydetti. Mısır Hava Savunma Komutanı, Mısır, kendi ileri savaş sanayisini kuruncaya kadar tek bir kaynağa bağlı kalmanın tehlikelerini giderebilecek tek çarenin bu tedbir olduğunu da sözlerine ekledi.

Nijerya'nın başkenti Lagos'ta yayınlanan Punch gazetesinin 8 Temmuz tarihli bir yazısında, "Sovyet donanma yığınağının Afrika kıyılarını tehdit ettiği" belirtiliyor. Yazıda şöyle deniyor: "Afrikalı liderler, Hint Okyanusunda, özellikle Afrika ile Avrupa arasındaki hayati bir ticaret bağlantısı olan Ümit Burnu rotası üzerinde Sovyet donanma varlığının artmasından endişe duyuyorlar. ... Afrika liderlerinin çoğu, Afrika sularındaki deniz filolarının ve stratejik donatım ve tesislerin tehlikeli bir şekilde artmasını önleyecek kesin tedbirlerin alınmasından yanadırlar."

Panama'da yüzlerce profesör ve lise-ortaokul öğretmeni, 4 Temmuz'da düzenledikleri bir gösteriyle, Panama Kanalı'nın Panama'nın tam egemenliğine iadesi için girişilen mücadelede yurtsever öğrencilerin yanında yer alacaklarına and içtiler. "Amerikan üslerine hayır" ve "Sömürgeciliğin kökünü kazımak halkın görevidir" yazılı pankartlar taşıyan göstericiler, ABD elçiliğinin önünde, ABD'ye karşı mücadelede canlarını vermiş olanların anısına saygı duruşunda bulundular, Panama milli marşını söylediler ve çeşitli konuşmalar yaptılar.

Köln'de ZANU ile dayanışma gecesi yapıldı

8 Temmuz 1977 günü Köln'de Zimbabve halkının ırkçılığa, sömürgeciliğe ve emperyalizme karşı silahlı mücadelesini desteklemek için bir şenlik düzenlendi. Geceye katılan çeşitli milliyetlerden işçiler ve öğrenciler ZANU halkının yanında olduklarını, emperyalizme karşı mücadelede birlik olduklarını gösterdiler.

ZANU Almanya temsilcisi, cephede savaşan yoldaşlarının ve Zimbabve halkının sıcak selamlarını ileterek başladığı konuşmasında ırkçıların nasıl tecrit olduklarını ve çıkmaza girdiklerini anlattı.

Toplantıda Afrika'yı karıştırmaya ve bulanık suda balık avlamaya çalışan sosyal-emperyalistlerin marifetleri sergilendi. Bağımsızlık, özgürlük ve devrim için mücadele eden Zimbabve halkı "Kendi kurtarıcımız kendimiz olacağız" diyor.

Geceyi Zimbabve Öğrencileri Milli Birliği'nden başka Köln Halk Birliği adına işçi ve öğrenciler, İranlı Öğrenciler Konfederasyonu Temsilcisi (CIS), Komünist Öğrenci Birliği (KSV), Emperyalizme Karşı Birlik Örgütü, Cibutili Öğrenciler Birliği, Yakın Doğu Komitesi El Tahir, Yüksek Öğretmen Okulu Sanatçılar Birliği, Komünist Yüksek okul grubu katıldılar.

Zimbabveliler bağımsızlık türküleri söylediler. Gecede Aydınlık dergisi satıldı. Elde edilen kazanç orada ZANU temsilcilerine verildi. Gece "Dayanışma" marşının söylenmesiyle son buldu.

ZANU önderi Mugabe:

"Sosyal-emperyalizmin tehtidi daha sinsi ve daha tehlikeli"

Zimbabve Yurtsever Cephesinin ve ZANU'nun önderi R. Mugabe başkanlığındaki bir Zimbabve dostluk heyeti, geçen Haziran ayının sonunda Çin Halk Cumhuriyetini ziyaret etti. Mugabe yoldaş, Pekin'e vardığı 20 Haziran akşamı, onuruna verilen yemekte şöyle demiştir:

"Sosyal-emperyalistlerin sözde yardımı, gizli emeller taşımaktadır. Bu sözde yardım, etki alanlarını yeniden paylaşmak, kendi hegemonyasını kurmak ve kuklalarını beslemek amaçlarına yöneliktir. Zimbabve halkı, bugün gerek batı emperyalizmi gerekse sosyal-emperyalizm tarafından, yani her iki taraftan tehdit edilmektedir. Sosyal-emperyalizmin tehdidi daha sinsi ve daha tehlikelidir."

Mugabe yoldaş yaptığı konuşmada Çin Halk Cumhuriyetinin enternasyonalist tutumuna şu sözlerle değinmiştir:

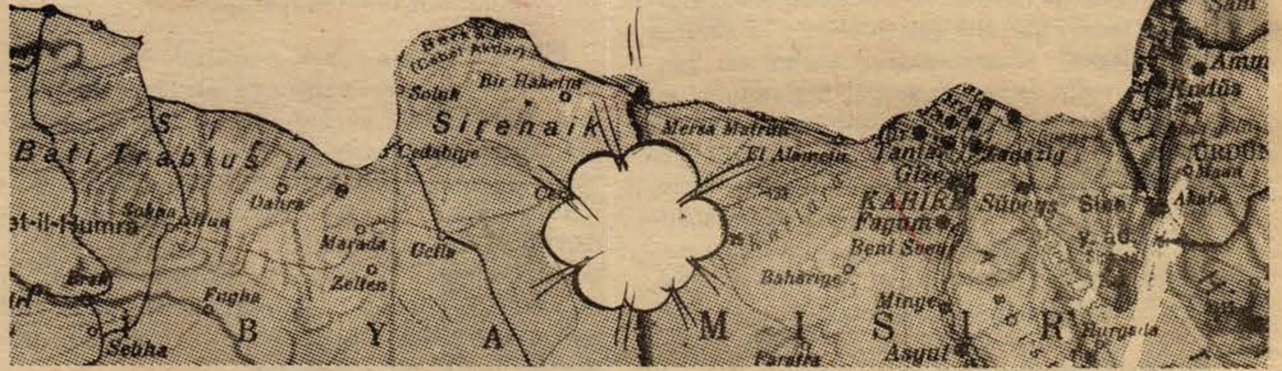
"Çin halkının savaşan Zimbabve halkına yardım ve desteği dürüst ve samimidir. Çin halkı bizi devrimci hedeflerimize ulaşmamız için destekliyor."

R. Mugabe, konuşmasında "Zimbabve halkının kesin zafere ulaşıncaya kadar mücadeleyi devam ettirmeye kararlı olduğunu" belirtmiştir.

LİBYA-MISIR ÇATIŞMASI RUSYA'NIN KIŞKIRTMALARININ ÜRÜNÜDÜR

LİBYA-MISIR
SINIR ÇATIŞMASI (!)

21 Temmuz Perşembe gününden bu yana, Afrika'nın kuzeyinde, bütün Ortadoğu için çok kritik bir bölgede, Mısır ile Libya arasında sınır çatışmaları oluyor. Ajanslar, çarpışmaların giderek büyüdüğünü haber veriyorlar.

Bu üzücü olay, Sovyet sosyal-emperyalistlerinin Afrika'ya ve Arap ülkelerine karşı giriştikleri bit mek bilmeyen tertip ve kışkırtmaların bir ürünüdür. Yeni Çarlar son zamanlarda Afrika'da nüfuz alanlarını genişletebilmek için hamle üzerine hamle tazelemektedirler.

Üçüncü Dünya ülkelerinin "doğal müttefiki" olduğunu iddia eden Moskova, aslında Arap ve Afrika ülkelerinin birleşmelerinden daima ürkmüş, bu birliği baltalamak için her fırsattan yararlanmaya çalışmıştır. Geçen yıl Kahire'de yapılan 8. Arap Zirvesinden ve bu yılın baharında toplanan Birinci Arap-Afrika Zirvesinden sonra Kremlin'in kapıldığı telaş, dedikodular yaymak ve bir kısım ülkeleri "emperyalizmin Truva atları" diye karalamak için giriştiği çabalar, hatırlarda - dır. Son zamanlarda Arap ve Afrika ülkeleri arasındaki iktisadi yardımlaşmanın gelişmesi ve Arap Savaş Sanayisi Örgütü'nün peşpeşe toplantılarıyla bu işbirliğinin askeri alanda da gelişmesi herkesin her zaman sadece kendisine muhtaç olmasını isteyen Brejnev'i telaşlandırmıştır. Zaire, Mısır ve Sudan gibi, sosyal-emperyalistlere karşı cesaretle harekete geçen, onları kapı dışarı eden ülkeler ise Yeni Çarların en büyük öfkesine hedef olmaktadırlar. Rusya, Üçüncü Dünyaya yönelik darbelerini özellikle bu ülkeler üzerinde yoğunlaştırmakta; onlara karşı her çeşit baskı, şantaj, hatta iktisadi ve askeri ambargo uygulamaktadır. Bu ülkelerin hegemonyacılığa karşı bağımsızlıklarını koruma azmini bu yollarla kıramadığı takdirde ise savaş kışkırtmaktadır. İşte Küba desteğiyle Angola üzerinden Zaire'ye karşı girişilen saldırı. İşte, Kızıldeniz bölgesinde Etyopya ile Sudan'ı ve Somali'yi birbirine düşürme çabaları. Ve şimdi sıra, Libya ile Mısır'a gelmiş bulunmaktadır.

Sovyet sosyal-emperyalistlerinin Mısır'a besledikleri kin ve nefretin uzun bir geçmişi vardır. 1972 yılında Mısır, ordusunun ve ekonomisinin her köşesine sızan, her şeye karışan ve adeta devlet içinde devlet kurmaya kalkışan Sovyet uzman ve danışmanlarını sınırdışı etmekle, Arap dünyasında Sovyet sultasını silkip atan ilk ülke oldu. Bu eylem, bütün Arap ülkelerinin iki süper devlet tarafından kendilerine kabul ettirilen "ne savaş, ne barış" durumunu değiştirmelerine ve 1973 Ekim Savaşında önemli başarılar elde etmelerine katkıda bulundu. Arapların İsrail'e karşı tayin edici bir zafer kazanmalarının, kendisine karşı da çok daha serbest hareket etmelerine yol açacağını gören Rusya, Ekim Savaşının ilk gününden itibaren Mısır'a silah ve yedek parça yollamayı durdurdu. Hatta daha savaş devam ederken, Mısır'ın eski borçlarını derhal ve döviz olarak ödemesini istedi. ABD, İsrail'in kayıplarını telafi etmek için Siyonist saldırganlara oluk gibi silah ve para akıtırken, Brejnev Araplara erken bir ateş-kesi kabul ettirmek için baskı yaptı ve yanlış bilgi verdi. Ateş-kesin imzalandığı andan itibaren ise sosyal-emperyalistler, Mısır'ı birikmiş borçlarını hızla ödemesi için sıkıştırmaya başladılar. Enver Sedat'ın ve bütün diğer Arap liderlerinin borçların ertelenmesini istemeleri, Kremlin'deki kan emici tefecileri etkilemedi.

Bu düşmanca tutum karşısında, Mısır hükümeti çok haklı olarak, Mısır-Sovyet Dostluk ve İşbirliği Anlaşmasını feshetti, Sovyet donanmasının Mısır limanlarından yararlanma ayrıcalıklarını da kaldırdı. Bunun üzerine Kremlin, inanılmaz derecede ikiyüzlü bir havaya bürünerek, kendilerinin Mısır'a karşı "daima dostça davrandıklarını". Mısır'ın ise "durup dururken anti-Sovyet bir kampanya başlattığını" ileri sürdü. Bu andan itibaren Yeni Çarlar ve çeşitli ülkelerdeki beşinci kolları, Mısır'a, Mısır hükümetine ve Enver Sedat'a karşı büyük bir saldırıya geçtiler. Mısır'ın aslında emperyalist ve sosyal-emperyalist sömürü ve baskılar yüzünden karşılaştığı bütün güçlüklerin nedeni olarak "Sovyetler Birliği'ne sırt çevirmesini" göstermeye çalıştılar. Uzun zamandır sesi soluğu çıkmayan Mısır revizyonist partisini yeniden harekete geçirdiler.

Rusya'nın Mısır'a karşı Libya'yı kışkırtarak, Mısır-Libya anlaşmazlıklarını abartarak iki ülke arasında bir çatışma çıkartmanın hazırlığına girişmesi de, aynı zamana rastlar. Sosyal-emperyalistler ilk iş olarak, tıpkı bir zamanlar Mısır'a ve diğer Arap ülkelerine yaptıkları gibi bu sefer Libya'ya, bol miktarda askeri "yardım" vermeye koyuldular. Son sistem tank, uçak ve diğer silahları, adım adım Libya ordusunun en alt kademelerine kadar her yere sızan malum "uzman" ve "danışman"lar izledi. Bugün, nüfusu 2 milyona varmayan Libya'ya yığılmış olan Sovyet donatımı arasında, henüz Varşova Paktı ülkelerine bile verilmeyen laser-nişangahlı T-72'ler de dahil 800 tank, sos sistem Sukhoi avcı - bombardıman uçakları bulunuyor. Ayrıca Libya'ya 7000-10 000 arası tahmin edilen bir Sovyet personel ordusu yerleştirilmiştir. Sovyet Akdeniz filosu İskenderiye'den Libya limanlarına kaydırılırken, Akdeniz'deki petrol rotalarını ve deniz harekatlarını yakından izlemekle görevli Sovyet denizaltıları da, gene Libya limanlarından hareketle devriyeye çıkıyorlar. Buna bağlı olarak, daha 31 Ağustos 1976'da, Kremlin'in borazanı Pravda, Mısır-Libya sınırındaki durumun "gitgide daha fazla tedirginlik yarattığını" ve "yeni bir silahlı çatışma tehlikesinin ortaya çıktığını" ileri sürdü. Libya'yı alabildiğine överken Mısır'ı da yerin dibine batıran Pravda, Mısır'a karşı tavır almaları için diğer Arap ülkelerine de çağrıda bulundu. Ancak hiç bir sonuç alamadı.

Bununla beraber, ortada hiç bir şey yokken yayınlanan bu yazı, Moskova'nın gönlünde neyin yattığını bütün çıplaklığıyla ortaya koyuyordu. Nitekim bu yılın 24 Nisan'ında, Yeni Çarların kışkırtmaları yeni bir düzeye tırmandı. Bu tarihte Sovyetler Birliği, Mısır'ın haberi olmaksızın bir dizi Arap ülkesine, Mısır'ın Libya'ya saldırmaya hazırlandığını iddia eden gizli bir nota gönderdi. Notayı alan Arap ülkelerinin derhal durumu Mısır'a bildirmeleri üzerine Mısır Dışişleri Bakanı İsmail Fehmi, Kahire'deki Sovyet elçisi Vladimir Polyakov'u çağırtarak bilgi istedi. Sovyet elçisinin "hiç bir şeyden haberi olmadığını" iddia etmesi üzerine, İsmail Fehmi kendisine Sovyet notasının bir kopyasını gösterdi ve hesap sordu.

Mısır hükümeti, Arap Sosyalist Birliği partisi ve Mısır basını, Moskova'nın kendi kendisini bazı Arap ülkelerine "koruyucu", tayin etmeye kalkıştığını; Arap ülkelerinin kendi aralarındaki ayrılıkları her zaman çözebileceklerini; bütün bunların, Siyonizme karşı mücadelenin kritik bir anında Arapları bölmeye yönelik bir tertip olduğunu açıkladılar.

Bundan kısa bir süre sonra, Mısır'ın borç ödemelerinin ertelenmesi için yaptığı son teklifler de Rusya tarafından reddedildi. Gazeteler, Moskova görüşmeleri sırasında Gromiko'nun İsmail Fehmi'ye, Mısır-Sovyet ilişkilerinin düzeltilmesinin "siyasi çizgide anlaşmaya bağlı olduğunu" söylediğini yazdılar. Bu sözler, sosyal-emperyalistlerin Mısır'ı kâh Libya ile tehdit ederek, kâh borçları için sıkıştırarak tekrar avuçları içine alma niyetlerini gözler önüne seriyordu.

İşte, Mısır ile Libya arasında patlak veren çatışmaların ardında yatan gelişmeler bunlardır. Geçenlerde İsrail'de yapılan seçimlerle, Siyonistlerin en saldırgan kesimi olan Likud Koalisyonu iktidara geldi. Bütün Arap dünyası, Menahem Begin'in yeni yayılma savaşlarına hazırlandığını biliyor. Filistin Kurtuluş Örgütü yetkilileri, Suriye, Yemen, Cibuti ve daha birçok ülkenin liderleri, bir süredir Arap ve Afrika ülkelerine, bu tehlikeye karşı daha sıkı bir şekilde birleşmeye çağırıyorlar. Gene bu çerçeve içinde, Togo Cumhurbaşkanı Gnassingbe Eyadema, geçenlerde Mısır ve Libya'ya aralarındaki anlaşmazlıkları gidermeleri için çağrıda bulundu. Bunun üzerine Mısır ve Libya heyetleri, 7 Temmuz'da Togo'nun başkenti Lome'de bir görüşme yaptılar. Görüşmeden sonra yayınlanan ortak bildiride, "Togo Cumhurbaşkanı'nın her iki tarafı aralarındaki birlik, uyum ve barışı güçlendirerek, ortak düşmanları sömürgecilik, emperyalizm ve Siyonizm olan Arap ve Afrika milletlerinin tam siyasi kurtuluşu için ülkelerinin potansiyelini pekiştirmeye çağırdığı" ve bu çağrının her iki taraf tarafından olumlu karşılandığı kaydediliyor. İki ülke arasındaki ilişkilerin normalleştirilmesi için hazırlanan anlaşma taslağında ise, iyi komşuluk, mutlak eşitlik temelinde karşılıklı saygı, birbirlerinin egemenlik ve toprak bütünlüğüne karşılıklı saygı ve içişlerine karışmama, anlaşmazlıkların şiddete başvurmaksızın çözümü, iki ülke arasındaki ilişkilere zarar verebilecek hiç bir davranışta bulunulmaması ilkeleri yer alıyordu. Taraflar bu anlaşma taslağını hükümetlerine götürecekler ve kısa zamanda anlaşmanın imzalanmasına çalışacaklardı.

Sosyal-emperyalistler, daha fazla beklerlerse iki ülkenin ilişkilerinin düzelebileceğini gördüklerinden, bir Mısır-Libya savaşı çıkarmak için işte bu anı, Lome'deki görüşmelerden hemen iki hafta sonrasını seçtiler. Onlar, Arap ve Afrika ülkelerinin birleşmeye en fazla muhtaç oldukları bir anda, böyle bir provokasyona kalkışacak kadar kalleş, gözü dönmüş hegemonyacılardır. Mısır-Libya sınır çatışmaları, Kıbrıs'ın işgal altında tutulmasında ısrar edenlere Türk-Yunan-Kıbrıs dostluğunu sabote edenlere Rusya'ya nasıl bir hizmette bulundukları konusunda, bir uyarı olmalıdır. Bundan birkaç yıl önceki Hindistan-Pakistan savaşı, Zaire'ye girişilen saldırı ve şimdi Mısır-Libya çatışması: bunların hepsi Merih'te değil, bu dünyada, herkesin gözü önünde gelişen olaylardır.